Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu kymmenes jaosto)

20 päivänä tammikuuta 2021 *

Talous- ja rahaliitto – Pankkiunioni – Yhteinen kriisinratkaisumekanismi (SRM) luottolaitoksia ja tiettyjä sijoituspalveluyrityksiä varten – Yhteinen kriisinratkaisurahasto (SRF) – Vuosia 2015 ja 2018 koskevien ennakollisten vakausmaksujen vahvistaminen – Vakausmaksujen uudelleen laskemista ja takaisinmaksua koskevan vaatimuksen hylkääminen – Kumoamiskanne – Kannekelpoinen toimi – Tutkittavaksi ottaminen – Laitos, jonka toimilupa on peruutettu – Asetuksen (EU) N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohta – Aseman muuttumisen käsite – Delegoidun asetuksen (EU) 2015/63 12 artiklan 2 kohta

Asiassa T-758/18,

ABLV Bank AS, kotipaikka Riika (Latvia), edustajanaan asianajaja O. Behrends,

kantajana,

vastaan

yhteinen kriisinratkaisuneuvosto (SRB), asiamiehinään J. Kerlin ja P. Messina, avustajinaan asianajajat B. Meyring, S. Schelo, T. Klupsch ja S. Ianc,

vastaajana,

jota tukee

Euroopan komissio, asiamiehinään D. Triantafyllou, A. Nijenhuis ja A. Steiblytė,

väliintulijana,

jossa on kyseessä SEUT 263 artiklaan perustuva kanne, jossa vaaditaan kumoamaan 17.10.2018 päivätty kriisinratkaisuneuvoston kirje, jolla kriisinratkaisuneuvosto on hylännyt kantajan vaatimuksen yhtäältä kantajan vuotta 2018 koskevien ennakollisten vakausmaksujen uudelleen laskemisesta ja liikaa maksetun määrän takaisinmaksusta sekä toisaalta kantajan vuotta 2015 koskevien ennakollisten vakausmaksujen osan takaisinmaksusta Euroopan keskuspankin (EKP) peruutettua kantajan toimiluvan,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kymmenes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja S. Papasavvas sekä tuomarit A. Kornezov, E. Buttigieg, K. Kowalik-Bańczyk ja G. Hesse (esittelevä tuomari),

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

kirjaaja: hallintovirkamies P. Cullen,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa ja 6.7.2020 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

I Asian tausta

1 Kantaja ABLV Bank AS oli latvialainen luottolaitos, jolla oli toimilupa, kunnes Euroopan keskuspankki (EKP) peruutti sen 11.7.2018 (ks. jäljempänä 11 kohta). Kyseiseen päivämäärän asti kantaja oli merkittävä laitos, jota EKP tämän vuoksi valvoi yhteisen valvontamekanismin puitteissa.

2 Luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 15.5.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU (EUVL 2014, L 173, s. 190) 103 artiklan mukaisesti Latvian tasavallan on varmistettava, että rahoitusosuudet peritään vuosittain niiden alueella toimiluvan saaneilta laitoksilta.

3 Kantaja sai siis joulukuussa 2015 Finanšu un kapitāla tirgus komisijalta (rahoitus- ja pääomamarkkinaviranomainen, Latvia) perintäilmoituksen, jossa sille ilmoitettiin sen vuotta 2015 koskevan ennakollisen vakausmaksun määrä. Tämä määrä oli 1 338 112,40 euroa.

4 Kantajan maksama kyseinen vakausmaksu siirrettiin sitten kriisinratkaisurahastoon vakausmaksujen siirrosta yhteiseen kriisinratkaisurahastoon ja rahasto-osuuksien yhdistämisestä Brysselissä 21.5.2014 tehdyn hallitustenvälisen sopimuksen (jäljempänä hallitustenvälinen sopimus) mukaisesti.

5 United States Department of the Treasury (Yhdysvaltain valtiovarainministeriö, Amerikan yhdysvallat) julkisti 13.2.2018 Financial Crimes Enforcement Networkin (FinCEN, talousrikosten torjuntaviranomainen) välityksellä toimenpide-ehdotuksen, jonka mukaan kantaja olisi nimettävä laitokseksi, johon liittyy suuri rahanpesun riski, terrorismin havaitsemiseen ja torjuntaan sopivista välineistä Yhdysvaltojen yhtenäistämiseksi ja vahvistamiseksi annetun lain (Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act, niin kutsuttu Patriot Act) 311 §:n mukaisesti. Tämän ilmoituksen takia kantaja ei pystynyt enää suorittamaan maksuja Yhdysvaltain dollareissa ja suuri osa sen asiakkaista nosti talletuksensa.

6 Lisäksi EKP antoi Finanšu un kapitāla tirgus komisijalle tehtäväksi keskeyttää maksut, jotta kantaja saisi aikaa tilanteensa vakauttamiseen.

7 EKP totesi 23.2.2018 kantajan olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen

(EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta 15.7.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 806/2014 (EUVL 2014, L 225, s. 1) 18 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla. Yhteinen kriisinratkaisuneuvosto (SRB, jäljempänä kriisinratkaisuneuvosto) katsoi samana päivänä päätöksessään SRB/EES/2018/09, ettei kriisinratkaisutoimen toteuttaminen kantajan osalta ollut yleisen edun nimissä välttämätöntä.

8 Kantajan osakkaat käynnistivät 26.2.2018 menettelyn, jonka avulla kantaja pystyi saattamaan likvidaationsa päätökseen, ja osakkaat toimittivat Finanšu un kapitāla tirgus komisijalle hakemuksen kantajan vapaaehtoista likvidaatiota koskevan suunnitelman hyväksymisestä.

9 Kriisinratkaisuneuvosto hyväksyi vuotta 2018 koskevien ennakollisten vakausmaksujen vahvistamisesta 12.4.2018 tehdyllä päätöksellä SRB/ES/SRF/2018/03 vuotta 2018 koskevat ennakolliset vakausmaksut.

10 Finanšu un kapitāla tirgus komisija tiedotti kantajalle 27.4.2018 päivätyllä kirjeellä, että kriisinratkaisuneuvosto oli tehnyt päätöksensä vuotta 2018 koskevista ennakollisista vakausmaksuista, ja ilmoitti kantajan maksettavaksi tulevan määrän. Kantajan vuotta 2018 koskevan ennakollisen vakausmaksun määrä oli 1 850 285,83 euroa. Kantaja maksoi kyseisen määrän 3.7.2018.

11 EKP teki 11.7.2018 päätöksen kantajan toimiluvan peruuttamisesta Finanšu un kapitāla tirgus komisijan ehdotuksesta.

12 Kantaja vaati 17.9.2018 päivätyllä kirjeellä kriisinratkaisuneuvostoa maksamaan takaisin osan vuotta 2015 koskevista ennakollisista vakausmaksuista, laskemaan uudelleen sen vuotta 2018 koskevan ennakollisen vakausmaksun määrän ja maksamaan takaisin ennakollisina vakausmaksuina liikaa maksetut määrät.

13 Kriisinratkaisuneuvosto vastasi kantajalle 17.10.2018 päivätyllä kirjeellä (jäljempänä riidanalainen päätös). Se kävi kirjeessä ensin lyhyesti läpi kantajan vaatimuksen, joka liittyi yhtäältä kantajan vuotta 2018 koskevaan ennakolliseen vakausmaksuun ja toisaalta kantajan vuotta 2015 koskevaan ennakolliseen vakausmaksuun. Sitten se katsoi vuotta 2018 koskevan ennakollisen vakausmaksun osalta asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyihin etukäteen suoritettavien rahoitusosuuksien osalta 21.10.2014 annetun komission delegoidun asetuksen (EU) 2015/63 (EUVL 2015, L 11, s. 44) 12 artiklan 2 kohdan tekstejä lainaten, ettei kummankaan asetuksen säännöksissä säädetä uudelleenlaskennasta ja takaisinmaksusta, joita kantaja on vaatinut. Kriisinratkaisuneuvosto toi esille, että toisin kuin kantaja väittää vaatimuksessaan, EKP:n suorittama laitoksen toimiluvan peruuttaminen oli delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua aseman muuttumista. Se katsoi näin ollen, ettei EKP:n 11.7.2018 tekemä kantajaa koskenut päätös vaikuttanut kantajan maksettavaksi vuonna 2018 tulleeseen vuotuiseen vakausmaksuun eikä päätös myöskään velvoittanut kriisinratkaisuneuvostoa laskemaan kyseistä vakausmaksua uudelleen eikä maksamaan osaa siitä takaisin. Kriisinratkaisuneuvosto täsmensi vuotta 2015 koskevien ennakollisten vakausmaksujen osalta, että jäsenvaltioiden perimät määrät oli siirretty kriisinratkaisurahastoon hallitustenvälisen sopimuksen 3 artiklan 3 kohdan mukaisesti. Se katsoi, että yhteisöillä, jotka olivat maksaneet ennakollisia vakausmaksuja vuodelta 2015 ja joiden toimilupa oli sittemmin peruutettu, ei ollut oikeutta saada kyseisiä ennakollisia vakausmaksuja takaisin, eikä niillä ollut asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan mukaisesti myöskään oikeutta saada takaisin muitakaan asianmukaisesti maksettuja ennakollisia vakausmaksuja. Kriisinratkaisuneuvosto päätteli tämän

perusteella, ettei se voinut laskea kantajan vuotta 2018 koskevaa ennakollista vakausmaksua uudelleen eikä myöskään maksaa kantajalle takaisin vuotta 2015 koskevasta ennakollisesta vakausmaksusta jäljellä olevaa määrää sillä perusteella, että EKP oli peruuttanut kantajan toimiluvan.

II Oikeudenkäyntimenettely sekä asianosaisten ja väliintulijan vaatimukset

14 Kantaja nosti käsiteltävän kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 21.12.2018 toimittamallaan kannekirjelmällä.

15 Unionin yleisen tuomioistuimen kahdeksannen jaoston puheenjohtaja hyväksyi 30.4.2019 tekemällään päätöksellä Euroopan komission väliintulijaksi tukemaan kriisinratkaisuneuvoston vaatimuksia.

16 Koska unionin yleisen tuomioistuimen kokoonpanoa muutettiin 21.10.2019 tehdyllä päätöksellä, unionin yleisen tuomioistuimen presidentti siirsi asian uudelle esittelevälle tuomarille, joka nimettiin kymmenenteen jaostoon.

17 Unionin yleinen tuomioistuin kehotti prosessinjohtotoimena 11.5.2020 asianosaisia ja väliintulijaa vastaamaan useisiin kysymyksiin.

18 Komissio vastasi esitettyihin kysymyksiin 4.6.2020 päivätyllä kirjeellä ja kriisinratkaisuneuvosto 12.6.2020 päivätyllä kirjeellä.

19 Myös kantaja vastasi 12.6.2020 päivätyllä kirjeellä unionin yleisen tuomioistuimen sille esittämiin kysymyksiin. Kantaja esitti 29.6.2020 päivätyllä kirjeellä huomautuksensa kriisinratkaisuneuvoston ja komission vastauksista, jotka nämä olivat antaneet unionin yleisen tuomioistuimen 11.5.2020 prosessinjohtotoimen yhteydessä esittämään toiseen kysymykseen.

20 Unionin yleinen tuomioistuin päätti kymmenennen jaoston ehdotuksesta siirtää asian työjärjestyksensä 28 artiklan nojalla laajennetulle ratkaisukokoonpanolle.

21 Asianosaisten lausumat ja vastaukset unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 6.7.2020 pidetyssä istunnossa.

22 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen

– velvoittaa kriisinratkaisuneuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

23 Kriisinratkaisuneuvosto vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– toteaa, ettei kanne täytä tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä, tai muussa tapauksessa hylkää kanteen perusteettomana

– velvoittaa kantajan maksamaan oikeudenkäyntikulut kokonaisuudessaan.

24 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen perusteettomana

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

III Oikeudellinen arviointi

A Tutkittavaksi ottaminen

25 Kriisinratkaisuneuvosto vaatii ensisijaisesti, että kanne jätetään kokonaisuudessaan tutkimatta. Se väittää olennaisilta osin ensinnäkin, ettei riidanalainen päätös ole SEUT 263 artiklassa tarkoitettu kannekelpoinen toimi. Kriisinratkaisuneuvosto ei ole käyttänyt laissa säädettyä toimivaltaa tuottaakseen kantajan intresseihin kohdistuvia oikeusvaikutuksia muuttamalla kantajan oikeudellista tilannetta. Riidanalainen päätös on luonteeltaan informatiivinen. Toiseksi kriisinratkaisuneuvosto on vahvistanut epäilevänsä, ettei kantaja täytä sitä edellytystä, että toimen on koskettava kantajaa suoraan. Kolmanneksi kriisinratkaisuneuvosto katsoo, ettei kantaja voi vaatia riidanalaisen päätöksen kumoamista toimiluvan peruuttamista edeltävältä ajanjaksolta eli 23.2.–11.7.2018, koska kantajan 17.9.2018 esittämässä vaatimuksessa ei mainita kyseistä ajanjaksoa.

26 Kantaja tuo esille, että riidanalainen päätös on kieltävä päätös, jolla kantajan vaatimus hylätään yksiselitteisesti. Kantaja katsoo kyseisen päätöksen koskevan sitä suoraan, koska päätös on osoitettu kantajalle. Lisäksi kantaja väittää, että kriisinratkaisuneuvosto on kieltäytynyt riidanalaisessa päätöksessä kaikesta mahdollisesta uudelleenlaskennasta ja takaisinmaksusta. Kantaja katsoo siis voivansa vedota kanteensa tueksi sekä ajanjaksoon, joka alkaa kriisinratkaisuneuvoston 23.2.2018 tekemästä päätöksestä olla hyväksymättä kriisinratkaisumääräystä, että 11.7.2018 alkavaan ajanjaksoon.

27 Riidanalaisen päätöksen kannekelpoisuudesta on muistutettava ensinnäkin, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 263 artiklassa tarkoitettuja ”kannekelpoisia toimia” ovat muodostaan riippumatta kaikki unionin toimielinten toteuttamat toimenpiteet, joilla pyritään saamaan aikaan sitovia oikeusvaikutuksia (ks. tuomio 25.10.2017, Romania v. komissio, C-599/15 P, EU:C:2017:801, 47 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

28 Luonteeltaan puhtaasti informatiivinen toimi ei ole SEUT 263 artiklassa tarkoitettu kannekelpoinen toimi (ks. vastaavasti määräys 4.10.2007, Suomi v. komissio, C-457/06 P, ei julkaistu, EU:C:2007:582, 36 kohta).

29 Sen määrittämiseksi, onko toimella sitovia oikeusvaikutuksia, on tarkasteltava toimen sisältöä. Näitä oikeusvaikutuksia on arvioitava objektiivisten arviointiperusteiden, kuten toimen sisällön, perusteella ja siten, että huomioon otetaan tarvittaessa toimen antamisen asiayhteys ja toimen toteuttaneen toimielimen toimivalta (ks. tuomio 25.10.2017, Slovakia v. komissio, C-593/15 P ja C-594/15 P, EU:C:2017:800, 47 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

30 Käsiteltävässä asiassa on muistutettava riidanalaisen toimen sisällöstä, että kriisinratkaisuneuvosto hylkäsi kantajalle osoitetulla 17.10.2018 päivätyllä kirjeellä kantajan vaatimuksen yhtäältä kantajan vuotta 2018 koskevan ennakollisen vakausmaksun uudelleen laskemisesta ja liikaa maksetun määrän takaisinmaksusta sekä toisaalta kantajan vuotta 2015 koskevan ennakollisen vakausmaksun osan takaisin maksamisesta EKP:n peruutettua kantajan toimiluvan.

31 Riidanalaisessa päätöksessä todetaan selvästi kriisinratkaisuneuvoston katsovan, ettei se voi hyväksyä kantajan esittämiä uudelleen laskemista ja takaisinmaksua koskevia vaatimuksia, koska ne ovat ristiriidassa asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan ja delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdan kanssa.

32 Vuotta 2018 koskevan ennakollisen vakausmaksun osalta tuodaan esille, ettei ”yhdessäkään [asetuksen N:o 806/2014 ja delegoidun asetuksen 2015/63] säännöksistä säädetä uudelleen laskemisesta tai takaisinmaksusta tässä yhteydessä”. Vuotta 2015 koskevan ennakollisen vakausmaksun osalta kriisinratkaisuneuvosto tuo esille, että ”laitoksilla, jotka ovat maksaneet vuotta 2015 koskevan ennakollisen vakausmaksun ja joiden toimilupa on sittemmin peruutettu, ei ole oikeutta saada takaisin kyseistä vakausmaksua eikä mitään muutakaan asianmukaisesti maksettua ennakollista vakausmaksua”, mikä ”johtuu asetuksen (EU) N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdasta”. Kirjeessä todetaan lopuksi seuraavaa: ”Edellä esitetyn perusteella kriisinratkaisuneuvosto ei voi laskea uudelleen vuotta 2018 koskevaa ennakollista vakausmaksua tai maksaa takaisin ”jäljellä olevaa” osaa vuotta 2015 koskevasta ennakollisesta vakausmaksusta sillä perusteella, että EKP on peruuttanut ABLV Bankin toimiluvan – –”.

33 Riidanalaisen päätöksen sisältö osoittaa näin, että kyseessä on lopullinen päätös. Sen sisältö ei ole puhtaasti informatiivinen, toisin kuin kriisinratkaisuneuvosto väittää.

34 Riidanalaisen päätöksen tekemiseen liittyvästä asiayhteydestä on tuotava esille, että kantajan on pitänyt suorittaa pankkiunioniin kuuluvaan jäsenvaltioon sijoittautuneena luottolaitoksena, jolla on ollut toimilupa 11.7.2018 saakka, direktiivin 2014/59 ja asetuksen N:o 806/2014 mukaisesti rahoitusosuuksia Latvian tasavallan perustamaan kansalliseen kriisinratkaisurahastoon ja sitten kriisinratkaisurahastoon vuosia 2015–2018 koskevina ennakollisina vakausmaksuina.

35 Kriisinratkaisuneuvoston toimivallasta on tuotava esille, että kriisinratkaisuneuvosto on ainoa viranomainen, jolla on toimivalta laskea kunkin laitoksen maksettavaksi tuleva ennakollinen vakausmaksu ja laskea se tarvittaessa uudelleen asetuksen N:o 806/2014 ja erityisesti sen 70 artiklan 2 kohdan sekä delegoidun asetuksen 2015/63 mukaisesti (ks. vastaavasti tuomio 3.12.2019, Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, 45–47 kohta ja tuomio 28.11.2019, Portigon v. SRB, T-365/16, EU:T:2019:824, 71 kohta). Kriisinratkaisuneuvosto huolehtii myös kriisinratkaisurahastosta eli varoista, jotka on kerätty ennakollisina vakausmaksuina (asetuksen N:o 806/2014 67 artikla).

36 Edellä esitetyn perusteella riidanalainen päätös on SEUT 263 artiklassa tarkoitettu kannekelpoinen toimi.

37 Toiseksi väitteestä, joka liittyy siihen edellytykseen, että toimen on koskettava asianomaista suoraan, ja jonka kriisinratkaisuneuvosto kiisti istunnossa, on todettava, että toimi, jonka kumoamista kantaja vaatii, on osoitettu kantajalle. Näin ollen SEUT 263 artiklan neljännen kohdan virkkeen alkuosassa määrätyt kanteen tutkittavaksi ottamista koskevat edellytykset täyttyvät.

38 Kolmanneksi kriisinratkaisuneuvosto väittää, että tietyt kanteen osat, tarkemmin sanottuna kannekirjelmän 5, 64 ja 65 kohta sekä liite A.17, voidaan ymmärtää siten, että kantaja pyrkii saamaan takaisin määrät, jotka se yhdistää ajalle 23.2.2018–11.7.2018, mainitut päivät mukaan lukien. Kriisinratkaisuneuvoston mukaan kanne on jätettävä tutkimatta, jos ja siltä osin kuin kantaja pyrkii saamaan riidanalaisen päätöksen kumottua ajalta 23.2.2018–11.7.2018, mainitut päivät mukaan lukien.

39 Unionin yleinen tuomioistuin on kysynyt tästä kantajalta istunnossa, ja kantaja on ilmoittanut riitauttavansa riidanalaisen päätöksen kokonaisuudessaan ja vaativansa ainoastaan riidanalaisen päätöksen kumoamista. Kantaja on täsmentänyt, että käsiteltävässä asiassa kantajan vuotta 2018 koskevan ennakollisen vakausmaksun takaisinmaksua koskeva vaatimus koskee ainoastaan kantajan toimiluvan peruuttamisen jälkeistä aikaa.

40 Näin ollen on todettava, että kannekirjelmän 5, 64 ja 65 kohta sekä liite A.17 ovat enintään perusteluja, jotka kantaja on esittänyt osoittaakseen riidanalaisen päätöksen olevan virheellinen, kuten kantaja on lisäksi tuonut istunnossa esille. Toisin kuin kriisinratkaisuneuvosto on saattanut ajatella, käsiteltävällä kanteella ei siis pyritä saamaan takaisin määriä, jotka on maksettu väitetysti ajalta 23.2.2018–11.7.2018, mainitut päivät mukaan lukien.

41 Kriisinratkaisuneuvoston oikeudenkäyntiväitettä ei siten voida hyväksyä.

42 Kanne on näin ollen otettava tutkittavaksi.

B Pääasia

43 Kantaja esittää kanteensa tueksi kymmenen kanneperustetta. Kantaja arvostelee kolmella ensimmäisellä kanneperusteellaan kriisinratkaisuneuvostoa lähinnä siitä, ettei tämä ole ottanut asianmukaisesti huomioon ennakollisen vakausmaksun pro rata temporis -luonnetta. Neljäs ja viides kanneperuste koskevat yhtäältä asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan ja toisaalta delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdan virheellistä tulkintaa. Kuudes kanneperuste koskee oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteen loukkaamista. Seitsemäs kanneperuste koskee suhteellisuusperiaatteen loukkaamista. Kahdeksas kanneperuste koskee nemo auditur propriam turpitudinem allegans -periaatteen loukkaamista. Yhdeksäs kanneperuste koskee ristiriitaisesti toimimista koskevan kiellon rikkomista. Kymmenes kanneperuste koskee omistusoikeuden ja elinkeinovapauden loukkaamista.

44 Unionin yleinen tuomioistuin katsoo, että viisi ensimmäistä kanneperustetta on tarkoituksenmukaista käsitellä yhdessä. Muut kanneperusteet tutkitaan erikseen, lukuun ottamatta kanneperusteita, jotka koskevat nemo auditur propriam turpitudinem allegans -periaatteen loukkaamista ja ristiriitaisesti toimimista koskevan kiellon rikkomista; nämä käsitellään lopuksi yhdessä.

1. Kanneperusteiden tutkittavaksi ottaminen

45 Kriisinratkaisuneuvosto esittää kanneperusteiden tutkittavaksi ottamisen osalta yleisesti lähinnä, että kantajan väitteet ovat epäselviä tai riittämättömästi perusteltuja.

46 Tässä yhteydessä on muistutettava, että työjärjestyksen 76 artiklan d alakohdan mukaan kanteessa on mainittava oikeudenkäynnin kohde ja yhteenveto kanneperusteista ja maininnan on oltava riittävän selvä ja täsmällinen, jotta vastaaja voi valmistella puolustuksensa ja jotta unionin yleinen tuomioistuin voi harjoittaa valvontaansa tarvittaessa ilman muita tukevia tietoja (tuomio 7.3.2017, United Parcel Service v. komissio, T-194/13, EU:T:2017:144, 191 kohta).

47 On myös muistutettava, että jotta kanne otetaan tutkittavaksi unionin yleisessä tuomioistuimessa, edellytetään muun muassa, että ne olennaiset tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joihin kanne perustuu, käyvät ilmi ainakin pääpiirteittäin itse kannekirjelmän tekstistä, kunhan ne on esitetty johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi (tuomio 7.3.2017, United Parcel Service v. komissio, T-194/13, EU:T:2017:144, 192 kohta).

48 Kuten jäljempänä 52–56, 132, 140, 155 ja 168 kohdasta ilmenee, käsiteltävässä asiassa kantajan esittämien kymmenen kanneperusteen argumentoinnissa arvostellaan vastausta, jonka kriisinratkaisuneuvosto antaa riidanalaisessa päätöksessä uudelleenlaskentaa ja takaisinmaksua koskeviin kantajan vaatimuksiin, koska kantajan mukaan vastaus perustuu sovellettavien säännösten virheelliseen tulkintaan.

49 Yleiseltä kannalta ja sen estämättä, mitä jäljempänä 152 kohdassa tuodaan esille, on todettava, että kantajan argumentoinnin perustana olevat tosiseikat ja oikeudelliset seikat ovat ymmärrettäviä, kun tarkastellaan kannekirjelmän kymmentä kanneperustetta. Samoin on todettava, että kriisinratkaisuneuvosto on pystynyt vastaamaan kyseiseen argumentointiin vastineessaan. Myöskään unionin yleisellä tuomioistuimella ei ole ollut vaikeuksia eritellä kantajan argumentointia kannekirjelmää tarkastellessaan.

50 Edellä esitetyn perusteella ja sen estämättä, mitä jäljempänä 152 kohdassa tuodaan esille, kannekirjelmän kymmenessä kanneperusteessa esitetty kantajan argumentointi voidaan ottaa tutkittavaksi työjärjestyksen 76 artiklan d alakohdan vaatimukset huomioon ottaen.

51 Tästä seuraa, että kaikki kriisinratkaisuneuvoston esittämät perustelut sille vaatimukselle, että unionin yleisen tuomioistuimen on jätettävä kantajan kanneperusteet tutkimatta, on hylättävä.

2. Viisi ensimmäistä kanneperustetta, jotka koskevat ennakollisten vakausmaksujen pro rata temporis -luonteen huomioimatta jättämistä sekä asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan ja delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan väitettyä virheellistä tulkintaa

52 Kantaja tuo ensinnäkin esille, että ennakolliset vakausmaksut maksetaan pro rata temporis, sillä ne maksetaan etukäteen tietyiltä ajanjaksoilta, joiden aikana luottolaitokset kuuluvat unionin kriisinratkaisujärjestelmän tarjoaman suojan piiriin. Kantaja korostaa aluksi, ettei se ole kuulunut kyseisen suojan piiriin enää sen jälkeen, kun se menetti luottolaitoksen asemansa. Kantajaan liittyvän ja kriisinratkaisurahastosta katetun riskin poistuminen on johtanut kriisinratkaisurahaston rahoitustarpeiden vähentymiseen samassa suhteessa. Kantaja katsoo näin ollen, että sillä on oikeus saada takaisin osa ennakollisista vakausmaksuistaan. Kantajan mukaan ennakollisten vakausmaksujen pro rata temporis -luonteen osoittaa se, että vuotta 2015 koskevat ennakolliset vakausmaksut on vähennettävä kunkin luottolaitoksen maksettaviksi tulevista vuotuisista rahoitusosuuksista kriisinratkaisurahaston kahdeksan ensimmäisen olemassaolovuoden aikana. Kriisinratkaisuneuvosto on myöntänyt kantajan mukaan itsekin päätöksessä SRB/ES/SRF/2018/03, että maksut voidaan maksaa takaisin, koska se on vahvistanut, että jos vuotta 2015 koskevien vakausmaksujen vähentämisen tulos on negatiivinen, maksetaan sitä vastaava määrä laitokselle maksukaudella 2018. Kyseisessä päätöksessä mainitaan myös tilanne, jossa luottolaitos menettää toimilupansa sulautumisen seurauksena. Kantaja väittää tältä osin, että tällaisessa esimerkkitapauksessa kriisinratkaisurahastolle maksettuja määriä ei menetetä, sillä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 806/2014 yhdenmukaisista soveltamisedellytyksistä yhteiseen kriisinratkaisurahastoon suoritettavien

ennakollisten vakausmaksujen osalta 19.12.2014 annetun neuvoston täytäntöönpanopäätöksen (EU) 2015/81 (EUVL 2015, L 15, s. 1) 8 artiklan 2 kohdassa tarkoitetut vähennykset myönnetään sulautuman kohteena olevalle yhteisölle.

53 Kantaja väittää toiseksi, että kriisinratkaisuneuvosto tulkitsee virheellisesti asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohtaa, jonka mukaan asianmukaisesti saatuja maksuja ei makseta takaisin. Kantajan mukaan ilmausta ”asianmukaisesti saadut” on tulkittava siten, että jokaisella maksulla on peruste ja siten maksu voidaan palauttaa, jos sen peruste lakkaa olemasta. Kantajan takaisinmaksuvaatimus perustuu erityisesti perusteettoman edun kieltoa koskevaan periaatteeseen. Kantaja väittää joka tapauksessa, ettei asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohtaa sovelleta vuotta 2015 koskeviin ennakollisiin vakausmaksuihin. Kyseisiä maksuja ei ole ”saatu” asetuksen N:o 806/2014 mukaisesti, vaan ne on saatu direktiivin 2014/59 kansallisen täytäntöönpanotoimenpiteen yhteydessä.

54 Kolmanneksi kantaja katsoo, että kriisinratkaisuneuvosto tulkitsee virheellisesti delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohtaa. Se väittää, että kyseisen säännöksen sanamuodossa viitataan ”laitoksen asemaan”, ei ”asemaan laitoksena”. Delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdassa edellytetään, että asianomainen yhteisö pysyy laitoksena. Kantajan mukaan delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohtaa sovelletaan tilanteessa, jossa pankkilaitoksen oikeudellinen tai tosiasiallinen tilanne voi vaikuttaa vakausmaksun määrän määrittämiseen, mutta pankki jatkaa kuulumistaan kriisinratkaisua koskevaan rahoitusjärjestelmään. Kantajan tilanne ei ole tällainen, joten kyseistä säännöstä ei voida soveltaa. Kantaja vetoaa väitteensä tueksi myös hallintomaksuja koskevasta lopullisesta järjestelmästä kriisinratkaisuneuvoston hallintomenojen kattamiseksi 14.9.2017 annetun komission delegoidun asetuksen (EU) 2017/2361 (EUVL 2017, L 337, s. 6) 7 artiklaan.

55 Neljänneksi kantaja lisää vastauksessaan, että kriisinratkaisuneuvosto hyväksyy tietyin edellytyksin uudelleenlaskennan ja vakausmaksujen takaisinmaksun. Se tuo tässä yhteydessä esille, että delegoidun asetuksen 2015/63 17 artiklan 3 kohdassa annetaan mahdollisuus uudelleen laskemiseen ja takaisinmaksuihin, ja se vetoaa myös delegoidun asetuksen 2015/63 17 artiklan 4 kohtaan.

56 Viidenneksi kantaja väittää väliintulokirjelmää koskevissa huomautuksissaan, että käsiteltävä asia poikkeaa asiasta, joka on ollut 14.11.2019 annetun tuomion State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967) taustalla. Käsiteltävässä asiassa luottolaitos ja sen talletukset ovat ”tosiasiallisesti lakanneet olemasta”, kun taas edellä mainitussa asiassa on ollut kyse siitä, että saksalainen luottolaitos on kohdistanut absorptiosulautumisen italialaiseen luottolaitokseen. Kantajan mukaan unionin kannalta tarkasteltuna tuossa asiassa kyseessä ollut sulautuminen ei vaikuttanut mitenkään maksavan laitoksen osallistumiseen kriisinratkaisurahaston rahoittamiseen. Käsiteltävässä asiassa kantaja sen sijaan lakkasi osallistumasta kriisinratkaisurahaston rahoittamiseen.

57 Kriisinratkaisuneuvosto, jota komissio tukee, kiistää nämä väitteet.

a) Vuotta 2018 koskeva ennakollinen vakausmaksu

58 Kantaja väittää olennaisin osin, että se seikka, että EKP peruutti kantajan toimiluvan vakausmaksukauden aikana eli vuonna 2018, antaa kantajalle oikeuden kyseistä kautta koskevan ennakollisen vakausmaksunsa uudelleenlaskentaan pro rata temporis ja siten vuotta 2018

koskevana ennakollisena vakausmaksuna suorittamiensa määrien osan takaisinmaksuun. Uudelleenlaskennassa huomioon otettava vakausmaksukausi on 1.1.–11.7.2018. Liikaa maksettu määrä on 947 127,55 euroa.

59 Asetuksen N:o 806/2014 2 artiklan mukaan kyseistä asetusta sovelletaan kantajan kaltaisiin luottolaitoksiin, jotka ovat sijoittautuneet pankkiunioniin osallistuvaan jäsenvaltioon. Luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 575/2013 (EUVL 2013, L 176, s. 1) 4 artiklan 1 kohdan 1 alakohdan mukaan luottolaitoksella tarkoitetaan yritystä, joka liiketoimintanaan vastaanottaa yleisöltä talletuksia tai muita takaisinmaksettavia varoja ja myöntää luottoja omaan lukuunsa. Oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/36/EU (EUVL 2013, L 176, s. 338) 8 artiklan 1 kohdassa säädetyn mukaisesti luottolaitoksilla on oltava toimilupa toimintansa harjoittamiseen.

60 Asetuksessa N:o 806/2014 edellytetään, että jokainen toimiluvan saanut luottolaitos, joka on sijoittautunut osallistuvaan jäsenvaltioon, osallistuu kriisinratkaisurahaston rahoittamiseen maksamalla ennakollisia vakausmaksuja ainakin kerran vuodessa. Kunkin laitoksen yksilöllinen vakausmaksu lasketaan suhteessa sen velkojen määrään (pois lukien omat varat), josta on vähennetty suojatut talletukset, suhteessa kaikkien osallistuvien jäsenvaltioiden alueella toimiluvan saaneiden kaikkien laitosten velkojen kokonaismäärään (pois lukien omat varat), josta on vähennetty suojatut talletukset (asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 1 kohta).

61 Lisäksi asetuksen N:o 806/2014 69 artiklan 1 kohdasta sekä delegoidun asetuksen 2015/63 4 artiklan 2 kohdasta ilmenee, että ennakolliset vakausmaksut kerätään luottolaitoksilta vuosittain, jotta 1.1.2016 alkavan kahdeksan vuoden alkuvaiheen päättyessä kriisinratkaisurahaston käytettävissä olevat varat ovat vähintään 1 prosentti kaikissa osallistuvissa jäsenvaltioissa kaikkien toimiluvan saaneiden luottolaitosten suojattujen talletusten määrästä.

62 Tämän tavoitteen saavuttamiseksi delegoidun asetuksen 2015/63 4 artiklan 1 kohdassa ja 14 artiklan 1–3 kohdassa edellytetään, että kriisinratkaisuneuvosto vahvistaa maksettavaksi tulevat rahoitusosuudet tilinpäätöstietojen perusteella ottamalla huomioon viimeisimmän vahvistetun tilinpäätöksen, joka on saatavissa ennen rahoituskautta edeltävän vuoden joulukuun 31. päivää, yhdessä lakisääteisen tilintarkastajan tai tilintarkastusyhteisön lausunnon kanssa.

63 Kantaja ei kiistä sitä, että se oli 1.1.2018 toimiluvan saanut luottolaitos, joka oli sijoittautunut osallistuvaan jäsenvaltioon, ja että sen piti tällä perusteella osallistua kriisinratkaisurahaston rahoittamiseen. Se ei väitä, että kriisinratkaisuneuvosto olisi laskenut päätöksessä SRB/ES/SRF/2018/03 sen maksettavaksi vuodelta 2018 tulevan yksilöllisen vakausmaksun väärin. Se väittää sen sijaan, että kun EKP peruutti sen toimiluvan 11.7.2018, se lakkasi kuulumasta tuosta ajankohdasta lähtien asetuksen N:o 806/2014 soveltamisalaan ja että näin ollen sen vuotta 2018 koskeva ennakollinen vakausmaksu oli laskettava uudelleen pro rata temporis.

64 Käsiteltävän kanteen yhteydessä esille tulleisiin tulkintaa koskeviin kysymyksiin vastaamiseksi sekä asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan ja delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan täsmällisen ulottuvuuden määrittämiseksi on huomioon otettava paitsi kyseisten säännösten

sanamuoto, myös niiden asiayhteys ja sillä lainsäädännöllä tavoitellut päämäärät, jonka osia ne ovat (ks. vastaavasti tuomio 7.6.2005, VEMW ym., C-17/03, EU:C:2005:362, 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

1) Asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan tulkinta

65 Asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan sanamuodon mukaisesta tulkinnasta on muistutettava, että kyseisen säännöksen sanamuoto on seuraava:

”Kultakin [kyseisen asetuksen] 2 artiklassa tarkoitetulta yhteisöltä [eli muun muassa kantajan kaltaisilta luottolaitoksilta] asianmukaisesti saatuja vakausmaksuja ei makseta takaisin näille yhteisöille.”

66 Asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan sanamuodon mukainen tulkinta vaikuttaa vahvistavan kannan, jolle kriisinratkaisuneuvosto on asettunut riidanalaisessa päätöksessä.

67 Asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan sanamuodosta käy siten esille, ettei asianmukaisessa muodossa saatuja ennakollisia vakausmaksuja voida maksaa takaisin. Takaisin maksamisen mahdottomuus perustuu kiistatta lainsäätäjän käyttämään kieltomuotoon. Käytetyt termit ovat yksiselitteisiä. Säännöksessä ei mainita mahdollisuutta mukauttaa ennakollisia vakausmaksuja kuukausittaisen laskennan perusteella silloin, kun laitos menettää toimilupansa vakausmaksukauden aikana.

68 Asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan asiayhteydestä on todettava toiseksi, että ensinnäkin on muistettava, että asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 2 kohdan mukaan kriisinratkaisuneuvoston on laskettava kunakin vuonna yksilölliset vakausmaksut varmistaakseen, että kaikkien osallistuvien jäsenvaltioiden alueella toimiluvan saaneiden kaikkien laitosten maksettaviksi tulevat rahoitusosuudet eivät ylitä 12,5:tä prosenttia tavoitetasosta.

69 Alkuvaiheen päättyessä saavutettavan tavoitetason lisäksi on siis olemassa vakausmaksujen vuotuinen enimmäismäärä, joka laitoksilta voidaan kerätä tiettynä vuonna kyseisen alkuvaiheen aikana. Kuten kriisinratkaisuneuvosto perustellusti korostaa, kalenterivuoden valitseminen ennakollisten vakausmaksujen maksukaudeksi johtuu siitä, että lainsäätäjä on halunnut varmistaa, että laitoksiin alkuvaiheen aikana kohdistuva rasitus jaksotetaan ajallisesti mahdollisimman tasaisesti asetuksen N:o 806/2014 69 artiklan 2 kohdan mukaisesti. Toisin kuin kantaja väittää, ennakollisten vakausmaksujen vuosittaisuus ei merkitse sitä, että ne ”liittyvät” määrättyyn vuoteen ja että niitä olisi näin ollen oikaistava, jos laitos menettää toimilupansa vuoden aikana.

70 Toiseksi on tuotava yhtäältä esille, että kriisinratkaisurahastoon ohjattavat ennakolliset vakausmaksut kerätään rahoitusalalta ennen yksittäistä kriisinratkaisutoimea ja tällaisesta toimesta riippumatta (asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 102 perustelukappale). Toisaalta kriisinratkaisuvälineitä voidaan käyttää vain sellaisiin yhteisöihin, jotka ovat kykenemättömiä tai todennäköisesti kykenemättömiä jatkamaan toimintaansa, ja ainoastaan silloin, kun tämä on välttämätöntä rahoitusvakaustavoitteen saavuttamisen vuoksi yleisen edun nimissä (asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohta; ks. myös kyseisen asetuksen johdanto-osan 61 perustelukappale). Toisin sanoen, vaikka laitos, joka on maksanut asianmukaisesti ennakolliset vakausmaksunsa, olisi kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, kriisinratkaisutoimea voidaan käyttää vain, jos se on välttämätöntä yleisen edun nimissä. Lainsäädännössä ei luoda minkäänlaista automaattista yhteyttä yhtäältä ennakollisen

vakausmaksun maksamisen ja toisaalta asianomaisen laitoksen kriisinratkaisun välille. Kuten kriisinratkaisuneuvosto tuo esille, kriisinratkaisurahaston käyttämisen kannalta ratkaiseva tekijä on ainoastaan yleisen edun, ei laitoksen yksittäisen edun, turvaaminen (ks. myös asetuksen N:o 806/2014 67 artiklan 2 kohta). Laitoksen tietyltä ajalta maksama ennakollinen vakausmaksu ei anna laitokselle yksilöllistä oikeutta kriisinratkaisurahaston käyttämiseen siinä tapauksessa, että laitoksesta tulee asianomaisella jaksolla kykenemätön tai lähes kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

71 Laitoksen suorittama kriisinratkaisurahastoon ohjautuva maksu ei takaa mitään vastiketta, vaan sillä pyritään yleisen edun nimissä saamaan kriisinratkaisurahaston varat unionin lainsäätäjän säätämälle vähimmäistasolle Euroopan pankkijärjestelmän vakauden varmistamiseksi.

72 Asetuksesta N:o 806/2014 ja erityisesti sen 14 ja 18 artiklasta, 67 artiklan 2 kohdasta, 70 artiklasta sekä johdanto-osan 19, 100, 102 ja 104 perustelukappaleesta ilmenee nimittäin, että kriisinratkaisurahastolla katetaan riski, joka aiheutuu koko rahoitusalasta rahoitusjärjestelmän vakaudelle ja sitä kautta valtioiden talouksille. Kuten asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 100 perustelukappaleesta ilmenee, lainsäätäjän mukaan rahoitustoimialan olisi kokonaisuudessaan rahoitettava rahoitusjärjestelmän vakaus. Käsiteltävässä asiassa kantaja maksoi vuotta 2018 koskevan pakollisen vakausmaksunsa kriisinratkaisurahastoon 1.1.2018 rahoitusalan toimijana.

73 Tästä syystä ennakollisia vakausmaksuja ei tulisi pitää vakuutusmaksuina, joiden kuukausikohtainen jaksottaminen ja palauttaminen olisivat mahdollisia, jos maksut suorittanut laitos menettää toimilupansa vuoden aikana, kuten kantaja esittää väitteidensä tueksi. Samoista syistä väite siitä, että maksuvuoden aikana toimintansa lopettava laitos vähentäisi katettavia riskejä ja alentaisi siten kriisinratkaisurahaston rahoitustarpeita, on hylättävä.

74 Kolmanneksi asetuksen N:o 806/2014 ja delegoidun asetuksen 2015/63 tavoitteesta on muistettava, että ennakolliset vakausmaksut kerätään luottolaitoksilta vuosittain, jotta 1.1.2016 alkavan kahdeksan vuoden alkuvaiheen päättyessä kriisinratkaisurahaston käytettävissä olevat varat ovat vähintään 1 prosentti kaikissa osallistuvissa jäsenvaltioissa toimiluvan saaneiden kaikkien luottolaitosten suojattujen talletusten määrästä (ks. edellä 61 kohta).

75 Jos kriisinratkaisuneuvoston olisi otettava huomioon luottolaitosten oikeudellisen ja taloudellisen tilanteen muuttuminen asianomaisen vakausmaksukauden aikana, sen olisi vaikeaa vahvistaa kunkin laitoksen vakausmaksu luotettavasti ja vakaalla tavalla ja pyrkiä siihen tavoitteeseen, että alkuvaiheen päättyessä varoja on vähintään 1 prosentti kaikkien jäsenvaltiossa toimiluvan saaneiden laitosten suojattujen talletusten määrästä, sillä tietyn laitoksen vakausmaksun laskeminen uudelleen vaikuttaa väistämättä muilta luottolaitoksilta perittävään määrään.

76 Kun huomioon otetaan ennakollisten vakausmaksujen keräämisen ajankohta ja tarkoitus, on todettava, että toisin kuin kantaja väittää, laitoksen toimiluvan menettäminen vakausmaksukauden aikana ei anna oikeutta kyseistä kautta koskevan ennakollisen vakausmaksun uudelleen laskemiseen pro rata temporis eikä siten kyseiseltä kaudelta suoritetun vakausmaksun osan takaisinmaksuun. Kriisinratkaisuneuvosto ei siis ole tehnyt oikeudellista virhettä tulkitessaan asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohtaa siten, ettei siinä anneta kriisinratkaisuneuvostolle mahdollisuutta laskea kantajan vuotta 2018 koskevaa ennakollista vakausmaksua uudelleen pro rata temporis eikä maksaa kantajalle takaisin väitetysti liikaa perittyä määrää.

2) Delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan tulkinta

77 Delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklaa koskevien kantajan väitteiden osalta on syytä kerrata aluksi kyseisen säännöksen sanamuoto:

”1. Jos kyseessä on uusi laitos, jota valvotaan ainoastaan osan rahoitusosuuskautta, osittainen rahoitusosuus määritetään soveltamalla 3 jaksossa säädettyä menetelmää seuraavaksi rahoitusosuuskaudeksi laskettavaan laitoksen rahoitusosuuden määrään niiden täysien kuukausien lukumäärän perusteella, joina laitosta valvotaan rahoitusosuuskaudella.

2. Laitoksen, myös pienen laitoksen, aseman muuttuminen rahoitusosuuskaudella ei vaikuta kyseisenä vuonna maksettavaan rahoitusosuuteen.”

78 Kriisinratkaisuneuvosto katsoi riidanalaisessa päätöksessä, että EKP:n suorittama luottolaitoksen toimiluvan peruuttaminen oli delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua aseman muuttumista. EKP:n 11.7.2018 tekemä päätös kantajan toimiluvan peruuttamisesta ei siten vaikuta kantajan maksettavaksi vuodelta 2018 tulevaan vuotuisen rahoitusosuuden määrään.

79 Kantaja väittää lähinnä, että kyseisen säännöksen sanamuodossa viitataan ”laitoksen asemaan”, ei ”asemaan laitoksena”. Kantajan mukaan delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdassa edellytetään, että asianomainen yhteisö pysyy luottolaitoksena, eikä sitä näin ollen sovelleta kantajan tilanteeseen. Kantaja on täsmentänyt 12.6.2020 antamassaan vastauksessa unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kirjalliseen kysymykseen ja myös vahvistanut istunnossa, että delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohtaa ei sovelleta eikä myöskään kyseisen asetuksen 12 artiklan 1 kohta ole merkityksellinen käsiteltävän asian kannalta.

80 Unionin tuomioistuin on todennut tältä osin 14.11.2019 antamassaan tuomiossa State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967) delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdassa tarkoitetusta aseman muuttumisen käsitteestä, että sitä on pidettävä mainittua delegoitua asetusta sovellettaessa unionin oikeuden itsenäisenä käsitteenä, jota on tulkittava yhtenäisesti kaikkien jäsenvaltioiden alueella (tuomio 14.11.2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, 33 kohta).

81 Unionin tuomioistuin toi ensin esille, että aseman muuttumisen käsite voi kattaa kaikenlaisen laitoksen oikeudellisen tai tosiasiallisen tilanteen muuttumisen, jolla voi olla vaikutus delegoidun asetuksen 12 artiklan 2 kohdan soveltamiseen. Tämä tulkinta on vahvistettu ilmaisussa ”myös pienen laitoksen”, joka osoittaa, että laitoksen koon muuttuminen, joka on merkityksellinen pienten laitosten hyväksi annettujen säännösten soveltamiseksi, on vain yksi mainitussa säännöksessä tarkoitetuista tilanteista (tuomio 14.11.2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, 35 ja 36 kohta).

82 Sitten unionin tuomioistuin täsmensi, että delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohta koskee yleisesti muutoksia, jotka voivat vaikuttaa laitokseen, kun taas delegoidun asetuksen 12 artiklan 1 kohdassa selvennetään laskentatapaa, jota sovelletaan poikkeuksellisesti laitokseen, jota valvotaan ainoastaan osan rahoitusosuuskautta (tuomio 14.11.2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, 38 kohta). Sen jälkeen unionin tuomioistuin katsoi, että koska delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 1 kohdalla poiketaan kyseisen artiklan 2 kohdan pääsäännöstä, sitä on tulkittava suppeasti eikä sen voida tulkita koskevan muita kuin kyseisessä asetuksessa nimenomaisesti tarkoitettuja tilanteita (ks. tuomio 14.11.2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, 39 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Unionin

tuomioistuin päätteli tästä, että delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua aseman muuttumista merkitsevään liiketoimeen ei lähtökohtaisesti voida soveltaa kyseisen delegoidun asetuksen 12 artiklan 1 kohdassa säädettyä rahoitusosuuden laskentatapaa (tuomio 14.11.2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, 40 kohta).

83 Unionin tuomioistuin toi vielä direktiivin 2014/59, asetuksen N:o 806/2014 ja delegoidun asetuksen N:o 2015/63 osalta esille, että ennakollisten vakausmaksujen vuosittainen kerääminen luottolaitoksilta on otettu käyttöön sen varmistamiseksi, että tavoitetasolle päästään alkuvaiheen päättyessä. Unionin tuomioistuin katsoi, että jotta kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset voivat laskea ennakolliset vakausmaksut luotettavasti ja siis saavuttaa direktiivin 2014/59, asetuksen N:o 806/2014 ja delegoidun asetuksen 2015/63 tavoitteet, kyseisen delegoidun asetuksen 12 artiklan 2 kohdassa säädetty aseman muuttumisen käsite on ymmärrettävä laajasti (tuomio 14.11.2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, 44 kohta). Unionin tuomioistuin totesi, että kyseistä käsitettä oli tulkittava siten, että se käsittää liiketoimen, jonka johdosta laitos lakkaa vuoden aikana olemasta kansallisen kriisinratkaisuviranomaisen valvonnassa emoyhtiöön absorptiolla toteutetun rajatylittävän sulautumisen seurauksena, eikä tällä liiketoimella täten ole vaikutusta laitoksella olevaan velvollisuuteen maksaa kyseiseltä rahoitusvuodelta suoritettavat tavanomaiset rahoitusosuudet täysimääräisinä (tuomio 14.11.2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, 48 kohta).

84 Käsiteltävässä asiassa on katsottava samoista syistä, jotka on esitetty edellä 80–83 kohdassa, että EKP:n suorittamaa luottolaitoksen toimiluvan peruuttamista on pidettävä delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuna aseman muuttumisena. Kuten unionin tuomioistuin nimittäin korostaa 14.11.2019 antamansa tuomion State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967) 43 kohdassa, jos kriisinratkaisuneuvoston kaltaisen kriisinratkaisuviranomaisen olisi otettava huomioon laitosten oikeudellisessa ja taloudellisessa asemassa kyseisenä tilikautena tapahtuneet muutokset, niiden olisi vaikeaa laskea luotettavalla tavalla seuraavana vuonna maksettavia rahoitusosuuksia ja näin ollen saavuttaa asetuksen N:o 806/2014 mukaista päämäärää eli sitä, että varojen määrä on alkuvaiheen päättyessä vähintään 1 prosentti kaikkien osallistuvissa jäsenvaltioissa toimiluvan saaneiden laitosten suojattujen talletusten määrästä (ks. edellä 60–62 kohta). Delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu aseman muuttumisen käsite on siis ymmärrettävä siten, että se sisältää laitoksen toiminnan lakkaamisen sen johdosta, että laitos menettää toimilupansa vakausmaksukauden aikana.

85 Edellä esitetyn perusteella se seikka, että yhteisö lopettaa luottolaitoksen toiminnan harjoittamisen vakausmaksukauden aikana toimiluvan peruuttamisen johdosta, ei vaikuta yhteisön velvollisuuteen maksaa kyseistä kautta koskeva ennakollinen vakausmaksu kokonaisuudessaan. Kriisinratkaisuneuvosto ei siis ole tehnyt tältä osin virhettä riidanalaisessa päätöksessä. Kantaja ei näin ollen voi moittia kriisinratkaisuneuvostoa siitä, ettei tämä ole laskenut kantajan vuotta 2018 koskevaa ennakollista vakausmaksua uudelleen pro rata temporis eikä maksanut kantajalle takaisin väitetysti liikaa perittyä määrää.

86 Tätä päätelmää ei horjuta se yhteys, jonka kantaja pyrkii osoittamaan delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun aseman käsitteen ja asetuksen 2017/2361 7 artiklassa tarkoitetun aseman käsitteen välillä. Toisin kuin kantaja väittää, aseman muuttumisen käsitteen ei voida ymmärtää tarkoittavan pelkästään tilannetta, jossa laitos siirtyy asetuksen 2017/2361 4 artiklan 1 kohdassa määritellystä ryhmästä toiseen. Kuten komissio perustellusti korostaa, delegoidun asetuksen 2015/63 tavoite ja tarkoitus ovat toiset kuin asetuksella 2017/2361. Viimeksi mainitussa on kyse hallintomaksuja koskevasta järjestelmästä

kriisinratkaisuneuvoston hallintomenojen kattamiseksi. Delegoidussa asetuksessa 2015/63 tarkoitetut maksut ovat kriisinratkaisurahastoon yleisen edun nimissä ohjattavia maksuja, kun taas asetuksessa 2017/2361 tarkoitetut maksut kattavat työmäärän ja vastaavat kustannukset, joita suoraan kriisinratkaisuneuvoston vastuulla olevista yhteisöistä aiheutuu (ks. delegoidun asetuksen 2017/2361 johdanto-osan viides perustelukappale).

87 Kantaja esittää väitteitä, joilla pyritään erottamaan nyt käsiteltävä asia 14.11.2019 annetun tuomion State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967) taustalla olevasta asiasta. Se tuo tältä osin esille, ettei kyseisessä asiassa tapahtuneen ”aseman muuttumisen” syynä ollut se, että italialainen yhteisö oli lakannut kuulumasta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten yhteiseen kriisinratkaisumekanismiin, vaan se, että italialaisesta yhteisöstä oli tullut saksalaisen laitoksen sivuliike. Näiden erojen tosiasiallisuutta kiistämättä on todettava, ettei niillä ole vaikutusta edellä 84 kohdassa esitettyyn päätelmään. Aseman muuttumisen käsite kattaa nimittäin kaikenlaisen laitoksen oikeudellisen tai tosiasiallisen tilanteen muuttumisen, jolla voi olla vaikutus delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdan soveltamiseen. Toimiluvan menettäminen on kiistatta sekä luottolaitoksen oikeudellisen että tosiasiallisen tilanteen muuttumista. Lisäksi kyseisen delegoidun asetuksen 12 artiklan 2 kohdassa, jossa säädetään, että laitoksen aseman muuttuminen ei vaikuta laitoksen velvollisuuteen maksaa kyseiseltä vuodelta maksettavia tavanomaisia vuotuisia maksuja, tarkoitetaan yleisesti muutoksia, jotka voivat vaikuttaa laitokseen, kun taas sen 12 artiklan 1 kohdassa selvennetään laskentatapaa, jota sovelletaan poikkeuksellisesti laitokseen, jota valvotaan vain osan maksukautta. Koska viimeksi mainittua säännöstä on – siltä osin kuin siinä poiketaan delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdassa vahvistetusta yleissäännöstä – tulkittava suppeasti eikä sen voida tulkita koskevan muuta kuin tätä ainoaa kyseisessä asetuksessa nimenomaisesti tarkoitettua tilannetta, toimiluvan menettäminen kuuluu eittämättä mainitun 12 artiklan 2 kohdan soveltamisalaan.

88 Kantaja katsoo niin ikään, että toisin kuin 14.11.2019 annetun tuomion State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967) taustalla olevan asian tilanteessa, kantajan lopullinen poistuminen kriisinratkaisujärjestelmästä vaikuttaa tavoitetasoon. Tältä osin on riittävää todeta, että delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklassa käytetyn sanamuodon perusteella lainsäätäjä päätti, että laitoksen aseman muuttuminen vakausmaksukauden aikana ei vaikuta asianomaiselta vuodelta maksettavaan vuotuiseen vakausmaksuun riippumatta niistä vaikutuksista, joita kyseisellä aseman muuttumisella voi olla suojattuihin talletuksiin tai tavoitetasoon.

89 Tästä seuraa, että delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohtaa sovelletaan kantajan tilanteeseen. Kantajan tältä osin esittämät väitteet on näin ollen hylättävä.

90 Muut kantajan esittämät väitteet, joita tarkastellaan jäljempänä, eivät horjuta edellä esitettyjä, asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan ja delegoidun asetuksen 12 artiklan tarkastelun perusteella tehtyjä päätelmiä.

3) Muut kantajan esittämät väitteet

91 Kantaja pyrkii muilla väitteillään olennaisin osin osoittamaan kriisinratkaisurahastolle väitetysti aiheutuvan perusteettoman edun, ennakollisten vakausmaksujen pro rata temporis -luonteen ja sen, että kyseiset maksut voidaan maksaa takaisin. Kantaja vetoaa väitteidensä tueksi perusteettoman edun kieltoa koskevaan periaatteeseen, päätökseen SRB/ES/SRF/2018/03, delegoidun asetuksen 2015/63 17 artiklan 3 ja 4 kohtaan ja täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 7 artiklan 3 kohtaan.

i) Kriisinratkaisurahastolle väitetysti aiheutunut perusteeton etu

92 Kantaja väittää, että asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohtaa ja erityisesti ilmaisua ”asianmukaisesti saadut vakausmaksut” on tulkittava perusteettoman edun kieltoa koskevan periaatteen valossa. Kantajan mukaan jokaisella maksulla on peruste ja tavoite, ja siten se voidaan maksaa takaisin, jos peruste lakkaa olemasta tai tavoitetta ei saavuteta. Käsiteltävässä asiassa tämä tarkoittaa kantajan mukaan sitä, että ennakolliset vakausmaksut olisi laskettava uudelleen ottamalla huomioon aika, jona laitos on ollut tosiasiallisesti valvonnan alaisena; muussa tapauksessa kriisinratkaisurahasto saa perusteettoman edun.

93 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perusteettomaan etuun perustuvan kanteen hyväksymiseksi edellytetään näyttöä siitä, että etua on saatu ilman pätevää laillista perustetta ja että kantaja on vastaavasti menettänyt edun (ks. vastaavasti tuomio 28.7.2011, Agrana Zucker, C-309/10, EU:C:2011:531, 53 kohta).

94 Käsiteltävässä asiassa on riidatonta, että riidanalaisen päätöksen oikeusperustana ovat asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohta ja delegoidun asetuksen 2015/63 12 artikla. Edellä 65–76 kohdassa todetun perusteella on lisäksi niin, kuten kriisinratkaisuneuvosto on katsonut riidanalaisessa päätöksessä, ettei mainittujen artiklojen soveltaminen voinut johtaa kantajan vuotta 2018 koskevan ennakollisen vakausmaksun uudelleenlaskentaan ja siten ennakollisena vakausmaksuna maksetun määrän osan takaisinmaksuun.

95 On tuotava esille, ettei kantaja ole kyseenalaistanut oikeusperustaa, johon riidanalaisesta päätöksestä johtuva kriisinratkaisurahaston perusteeton etu kantajan mukaan perustuu. Kantajan kirjelmiin ei nimittäin sisälly nimenomaisesti tai implisiittisesti asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohtaan ja delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklaan liittyvää lainvastaisuusväitettä.

96 On siis katsottava, että kriisinratkaisuneuvoston kieltäytyminen kanteen kohteena olevasta takaisinmaksusta perustuu pätevään oikeusperustaan eikä siitä aiheudu perusteetonta etua. Näin ollen kantajan väite kriisinratkaisurahaston väitetysti saamasta perusteettomasta edusta on hylättävä.

ii) Päätöksen SRB/ES/SRF/2018/03 rikkomista koskeva väite

97 Kantaja väittää, ettei riidanalaisessa päätöksessä oteta huomioon päätöstä SRB/ES/SRF/2018/03, koska viimeksi mainitussa päätöksessä kriisinratkaisuneuvosto on nimenomaisesti myöntänyt ennakollisten vakausmaksujen pro rata temporis -luonteen sekä sen, että ne voidaan maksaa takaisin. Kantaja ottaa erityisesti esille kyseisen päätöksen 39 ja 40 kohdan.

98 Tässä yhteydessä on muistettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan pelkkä unionin toimielimen, elimen tai laitoksen käytäntö ei voi tulla ensisijaiseksi suhteessa perustamissopimuksen määräyksille tai perustamissopimuksen nojalla annetuille säännöksille (ks. vastaavasti tuomio 23.2.1988, Yhdistynyt kuningaskunta v. neuvosto, 68/86, EU:C:1988:85, 24 kohta ja tuomio 9.8.1994, Ranska v. komissio, C-327/91, EU:C:1994:305, 36 kohta). Näin ollen kriisinratkaisuneuvoston päätöksellä ei voida muuttaa käsiteltävässä asiassa sovellettavien lainsäädännön säännösten sisältöä.

99 Väitteet, joilla kantaja pyrkii osoittamaan, että kriisinratkaisuneuvosto on myöntänyt päätöksessä SRB/ES/SRF/2018/03 ennakollisten vakausmaksujen pro rata temporis -luonteen tai sen, että ne voidaan maksaa takaisin, ovat siis tehottomia.

100 Joka tapauksessa kyseiset väitteet ovat myös perusteettomia. Aluksi on nimittäin tuotava esille, että Latvian kriisinratkaisuviranomainen on vahvistanut ja kerännyt kantajan vuotta 2015 koskevan ennakollisen vakausmaksun direktiivin 2014/59 103 artiklan mukaisesti. Kyseinen vakausmaksu on siirretty kriisinratkaisurahastolle hallitustenvälisen sopimuksen 3 artiklan 3 kohdan mukaisesti. Sitten on muistettava, että lähtökohtaisesti tavoitetason on oltava saavutettu kahdeksan vuoden vaiheen päättyessä. Kyseisen vaiheen aikana kunkin laitoksen yksilöllisen vakausmaksun laskenta perustuu kahteen seikkaan: ensinnäkin vuotuiseen enimmäismäärään (kerätyt määrät eivät saa ylittää yhteenlaskettuna 12,5:tä prosenttia kriisinratkaisurahaston vuotuisesta tavoitetasosta) ja toiseksi velvollisuuteen ottaa yksilöllisen vakausmaksun laskennassa huomioon direktiivin 2014/59 nojalla kerätyt rahoitusosuudet vähentämällä ne kunkin laitoksen maksettavaksi tulevasta määrästä. Kyseisen, täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 8 artiklan 2 kohdassa säädetyn velvoitteen noudattamiseksi kriisinratkaisuneuvosto ottaa huomioon osallistuvien jäsenvaltioiden keräämät vakausmaksut vähentämällä ne lineaarisesti määrästä, joka kunkin laitoksen on maksettava. Esimerkiksi kantajan vuotta 2018 koskevan ennakollisen vakausmaksun laskennassa kahdeksasosa kantajan vuodelta 2015 maksamasta määrästä on vähennetty siitä määrästä, joka olisi tullut kantajan maksettavaksi vuotta 2018 koskevana ennakollisena vakausmaksuna.

101 Toisin kuin kantaja väittää, se, että päätöksen SRB/ES/SRF/2018/03 40 kohdan mukaan tällaisen vähennyksen tuloksena voi olla negatiivinen yksilöllinen vakausmaksu, jota vastaava määrä maksetaan asianomaiselle laitokselle, on näin ollen yksinomaan edellä mainittujen tekijöiden tulos. Toisin kuin kantaja väittää, kriisinratkaisuneuvosto ei ole myöntänyt ennakollisten vakausmaksujen pro rata temporis -luonnetta eikä sitä, että ne voidaan maksaa takaisin (ks. myös jäljempänä 127 kohta).

102 Myöskään kantajan esille ottama päätöksen SRB/ES/SRF/2018/03 39 kohta ei anna tukea kantajan väitteille. Kyseisen kohdan mukaan laitoksen menettäessä pankkitoimilupansa alkuvaiheen aikana sulautumisen seurauksena täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 8 artiklan 2 kohdassa säädetty vähennys myönnetään emoyhtiölle sen jälkeen, kun sulautuminen on toteutunut. Kyseisessä 39 kohdassa täsmennetään tästä kuitenkin, että emoyhtiön on jatkettava ennakollisten vakausmaksujen maksamista kriisinratkaisurahastolle. Tämä tilanne eroaa siis kantajan tilanteesta nyt esillä olevassa asiassa.

103 Väite kyseisen päätöksen virheellisestä soveltamisesta on siis hylättävä tehottomana ja joka tapauksessa perusteettomana.

iii) Delegoidun asetuksen 2015/63 17 artiklan virheellistä soveltamista koskevat väitteet

104 Kantajan mukaan delegoidun asetuksen 2015/63 17 artiklan 3 ja 4 kohta osoittavat, että jokaista vakausmaksua voidaan oikaista jälkikäteen.

105 Aluksi on tuotava esille, että kyseisten kantajan esille ottamien säännösten sanamuoto on seuraava:

”3. Jos laitoksen kriisinratkaisuviranomaiselle toimittamiin tietoihin tehdään oikaisuja tai tarkistuksia, kriisinratkaisuviranomaisen on tarkistettava vuotuista rahoitusosuutta päivitettyjen tietojen mukaisesti, kun laitoksen vuotuista rahoitusosuutta lasketaan seuraavaksi rahoitusosuuskaudeksi.

4. Mahdolliset erot oikaistavien tai tarkistettavien tietojen perustella lasketun ja maksetun vuotuisen rahoitusosuuden ja sen rahoitusosuuden välillä, joka olisi täytynyt maksaa vuosittaisen rahoitusosuuden tarkistuksen jälkeen, on otettava huomioon seuraavan rahoitusosuuskauden vuotuisen rahoitusosuuden määrässä. Tarkistus on tehtävä pienentämällä tai suurentamalla seuraavan rahoitusosuuskauden rahoitusosuuksia.”

106 Sitten on palautettava mieliin kyseisten säännösten asiayhteys. Laitosten on toimitettava kaikki asetuksen N:o 2015/63 14 artiklassa tarkoitetut tiedot kyseisessä artiklassa säädetyssä määräajassa. Nämä tiedot koskevat vakausmaksukautta edeltävää varainhoitovuotta. Kantaja ei väitä käsiteltävässä asiassa, että tietoja, jotka se on toimittanut delegoidun asetuksen 2015/63 14 artiklan nojalla vakausmaksukautta 2018 (tai mitä tahansa muuta vakausmaksukautta) varten, olisi oikaistu tai tarkistettu jälkikäteen. Sen sijaan kantaja väittää, että ”laitoksen toimittamat tiedot voivat osoittautua alustaviksi”, ”jollei laitoksen toiminnan jatkuminen kyseisen vuoden aikana ole selvää, erityisesti jos laitos suunnittelee luopuvansa pankkitoimiluvastaan ja lopettavansa toimintansa luottolaitoksena tietyssä vaiheessa vuotta eikä täsmällistä ajankohtaa ole vielä päätetty”. Se päättelee siten delegoidun asetuksen 2015/63 17 artiklan perusteella, että jokaiseen vakausmaksuun voidaan tehdä merkittäviä muutoksia jälkikäteen riippumatta siitä, johtuvatko muutokset olosuhteiden muuttumisesta edeltävään vuoteen verrattuna vai aiemman vakausmaksun laskemisesta uudelleen.

107 Tämä kantajan ehdottama tulkinta delegoidun asetuksen 2015/63 17 artiklasta ei saa kuitenkaan tukea kyseisen säännöksen sanamuodosta. Kantajan osakkaiden päätöstä kantajan likvidoinnista ja kyseisen päätöksen seurauksia ei voi rinnastaa eikä verrata kirjanpidollisiin oikaisuihin ja tarkistuksiin, joita delegoidun asetuksen N:o 2015/63 14 artiklassa tarkoitetuille tiedoille voidaan tehdä. Delegoidun asetuksen 2015/63 17 artiklan 3 ja 4 kohdassa täsmennetään, että ajantasaistetut tiedot otetaan huomioon ”seuraavalla rahoitusosuuskaudella”. Kyseiset säännökset eivät siis koske kantajan tilanteen kaltaisia tilanteita, joissa laitos poistuu kriisinratkaisujärjestelmästä.

108 Delegoidun asetuksen 2015/63 17 artiklan tulkinta kantajan esittämällä tavalla ei ole yhteensopiva asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan eikä delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdan kanssa, sellaisina kuin niitä tulkitaan edellä.

109 Kantaja ei voi näin ollen vedota hyödyllisesti delegoidun asetuksen 2015/63 17 artiklaan osoittaakseen ennakollisten vakausmaksujen pro rata temporis -luonteen eikä tukeakseen vuotta 2018 koskevan ennakollisen vakausmaksunsa uudelleen laskemista ja vakausmaksun osan takaisinmaksua koskevaa vaatimustaan. Kantajan tältä osin esittämät väitteet on siis hylättävä.

iv) Väitteet, jotka koskevat täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 7 artiklan 3 kohdan rikkomista

110 Kantaja on väittänyt 29.6.2020 jättämissään huomautuksissa ja istunnossa olevan epänormaalia, että täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 7 artiklan 3 kohdan mukaisesti sellaisen laitoksen, joka ei kuulu enää asetuksen N:o 806/2014 soveltamisalaan, peruuttamattomat maksusitoumukset voidaan peruuttaa ja näitä sitoumuksia takaava vakuus voidaan palauttaa, mutta käteisellä suoritettuja maksuja ei sen sijaan voida.

111 Tältä osin on todettava, että peruuttamattomiin maksusitoumuksiin, joiden osuus saa olla asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 3 kohdassa täsmennetyn mukaisesti enintään 30 prosenttia kyseisen artiklan nojalla kerättävien vakausmaksujen kokonaismäärästä, sovelletaan erityissäännöksiä. Nämä sitoumukset ovat luonteeltaan erilaisia kuin ennakolliset vakausmaksut, minkä vuoksi unionin lainsäätäjä on katsonut tarpeelliseksi soveltaa niihin erityistä järjestelmää. Tässä yhteydessä se, että täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 7 artiklan 3 kohta koskee ainoastaan kyseisiä maksusitoumuksia eikä ennakollisia vakausmaksuja, vastaa lainsäätäjän tahtoa olla soveltamatta kyseistä säännöstä viimeksi mainittuihin. Täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 7 artiklan 3 kohtaa ei siis voida soveltaa analogisesti asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdassa tarkoitettuihin rahoitusosuuksiin, kuten kantaja olennaisin osin väittää. Täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 7 artiklan 3 kohtaan perustuva kantajan väite on siis hylättävä.

b) Vuotta 2015 koskeva ennakollinen vakausmaksu

112 Kantaja väittää olennaisin osin, että koska kriisinratkaisuneuvoston on vähennettävä koko alkuvaiheen ajan laitoksen yksilöllistä vakausmaksua laskiessaan kyseisen laitoksen maksettavaksi tulevasta määrästä laitoksen jäsenvaltion vahvistamat ja keräämät vakausmaksut vuodelta 2015, kriisinratkaisuneuvoston on palautettava laitokselle laitoksen vuodelta 2015 maksamasta ennakollisesta vakausmaksusta jäljellä oleva osa, jos laitos menettää toimilupansa kyseisen kauden aikana. Jäljellä olevan osan määrä on kantajan tapauksessa 836 320,40 euroa.

113 Kantaja ei ole riitauttanut sitä, että se on joutunut maksamaan tuolloin Finanšu un kapitāla tirgus komisijan vahvistaman määrän. Sen sijaan kantaja väittää, että koska vuotta 2015 koskevana ennakollisena vakausmaksuna maksetun määrän kahdeksasosa on vähennetty jokaisesta sen vuosittaisesta vakausmaksusta kriisinratkaisurahastoon, vuotta 2015 koskevat maksuosuudet ovatkin todellisuudessa olleet ”ennakkomaksuja kriisinratkaisurahaston kahdeksalle ensimmäiselle vuodelle”. Kantaja katsoo, että koska se ei kuulu asetuksen N:o 806/2014 soveltamisalaan enää vuosina 2019–2023 toimilupansa peruuttamisen johdosta, ”ennakkomaksuista” jäljellä olevat viisi kahdeksasosaa olisi maksettava sille takaisin.

114 Kriisinratkaisuneuvosto on tuonut riidanalaisessa päätöksessä esille, että osallistuvien jäsenvaltioiden vuodelta 2015 keräämät vakausmaksut oli siirretty kriisinratkaisurahastolle hallitustenvälisen sopimuksen 3 artiklan 3 kohdan nojalla. Kyseisen päätöksen mukaan yhteisöillä, jotka olivat maksaneet ennakollisia vakausmaksuja vuodelta 2015 ja joiden toimiluvat oli sitten peruutettu, ei ollut oikeutta saada kyseisiä vakausmaksuja takaisin, mikä ilmenee asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdasta.

115 Tältä osin on muistettava, että kansallisten kriisinratkaisurahastojen perustamiseen vuonna 2015, sellaisena kuin siitä säädetään direktiivissä 2014/59 ja delegoidussa asetuksessa 2015/63, yhdistettiin pankkiunioniin kuuluvien jäsenvaltioiden välisen yhteisen kriisinratkaisurahaston arvioitu perustaminen vuonna 2016 asetuksen N:o 806/2014 perusteella kansallisten kriisinratkaisurahastojen korvaamiseksi asteittain.

116 Tässä yhteydessä on todettava ensinnäkin, että jäsenvaltioiden on pitänyt kerätä ennakollisia vakausmaksuja alueellaan toimiluvan saaneilta laitoksilta 1.1.2015 lähtien direktiivin 2014/59 130 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Tätä varten jäsenvaltioiden on pitänyt huolehtia siitä, että ennakollisten vakausmaksujen maksuvelvoite on täytäntöönpanokelpoinen niiden kansallisen lainsäädännön nojalla ja että kyseiset maksut maksetaan täysimääräisinä (direktiivin 2014/59 103 artiklan 4 kohta).

117 Toiseksi jäsenvaltioiden tällä tavoin ennen hallitustenvälisen sopimuksen voimaantuloa 1.1.2016 keräämät vakausmaksut on siirretty kriisinratkaisurahastolle kyseisen sopimuksen 3 artiklan mukaisesti. Siirtämisen jälkeen vakausmaksuja ei erotella kriisinratkaisurahastossa mitenkään vuoden tai keräämisen oikeusperustan mukaan. Vuotta 2015 koskevat vakausmaksut ja seuraavia vuosia koskevat vakausmaksut sekoittuvat rahastossa yhteen.

118 Käsiteltävässä asiassa asiakirja-aineistosta ilmenee, että vakausmaksu, jota kantaja vaatii maksettavaksi takaisin osittain, on kantajan vuodelta 2015 maksama ennakollinen vakausmaksu, jonka määrän Latvian kriisinratkaisuviranomainen on vahvistanut direktiivin 2014/58 103 artiklan mukaisesti.

119 Täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 8 artiklan, jonka otsikko on ”Alkuvaiheen erityiset mukautukset”, 2 kohdassa säädetään tästä seuraavaa:

> ”Kun kriisinratkaisuneuvosto laskee alkuvaiheen aikana kunkin laitoksen yksilöllisiä vakausmaksuja, se ottaa huomioon rahoitusosuudet, jotka osallistuvat jäsenvaltiot ovat keränneet direktiivin 2014/59/EU 103 ja 104 artiklan mukaisesti ja siirtäneet kriisinratkaisurahastoon [hallitustenvälisen] sopimuksen 3 artiklan 3 kohdan nojalla, vähentämällä ne määrästä, joka kunkin laitoksen on maksettava.”

120 On todettava, etteivät kantajan väitteet saa tukea kyseisen säännöksen sanamuodosta eivätkä sen asiayhteydestä.

121 Kyseisessä säännöksessä ei nimittäin mainita lainkaan oikeutta vuotta 2015 koskevien vakausmaksujen takaisinmaksuun tilanteessa, jossa laitos poistuu kriisinratkaisujärjestelmästä alkuvaiheen aikana (2016–2023). Täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 8 artiklan 2 kohdassa ei säädetä myöskään siitä, että vuotta 2015 koskevat vakausmaksut ovat ”ennakkomaksuja kriisinratkaisurahaston kahdeksalle ensimmäiselle vuodelle”.

122 Kyseisen säännöksen asiayhteydestä on todettava, että täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 tavoitteena on, kuten kriisinratkaisuneuvosto korostaa, täsmentää kunkin laitoksen vakausmaksujen laskennan edellytykset (täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 1 artikla).

123 Kyseistä asetusta sovelletaan laitoksiin, joilta kerätään vakausmaksuja asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan mukaisesti (täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 2 artikla). Täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 8 artiklassa käydään yksityiskohtaisesti läpi vuotuisten vakausmaksujen mukautettu laskentamenetelmä, jota sovelletaan poikkeuksellisesti alkuvaiheen aikana. Täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 johdanto-osan kuudennessa perustelukappaleessa

täsmennetään tältä osin, että kyseisen asetuksen 8 artiklan 2 kohdassa säädetyn vähennyksen tavoitteena on ”sisällyttää” hallitustenvälisen sopimuksen 3 artiklan 3 kohdan mukaisesti siirretyt määrät yksilöllisten vakausmaksujen laskentaan. Kun laitos menettää toimilupansa, sen ei tarvitse enää jatkossa maksaa asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan mukaisia vakausmaksuja eikä täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 8 artiklassa esitetty laskentamenetelmä siten koske sitä enää. Täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 8 artiklan 2 kohdassa säädetään tältä osin, että vähennys tehdään ”määrästä, joka kunkin laitoksen on maksettava”. Kuten kriisinratkaisuneuvosto ja komissio perustellusti toteavat, vähennys tehdään vain niin kauan kuin maksuvelvollisuus on olemassa.

124 Hallitustenvälisen sopimuksen johdanto-osan 12 perustelukappaleessa täsmennetään lisäksi, että vuotta 2015 koskevien vakausmaksujen siirtämisellä kriisinratkaisurahastoon pyrittiin kriisinratkaisurahaston rahoitusvalmiuksien vahvistamiseen sen perustamisesta alkaen. Täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 8 artiklan 2 kohdassa säädetyn vähennyksen ansiosta kriisinratkaisurahastolla on siten jo ensimmäisestä voimaantulonsa jälkeisestä puolivuotiskaudesta lähtien käytettävissään kahta toimintavuotta vastaava määrä varoja, ja samalla varmistetaan, että vuonna 2015 kerättyjen määrien siirtämisellä kyseiseen rahastoon ei horjuteta asianomaisten laitosten välistä taloudellisen rasitteen jakautumiseen liittyvää tasapainoa.

125 Kuten kriisinratkaisuneuvosto tuo esille, täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 8 artiklan 2 kohdassa näkyy asteittainen siirtyminen kansallisesta mekanismista yhteiseen eurooppalaiseen mekanismiin sekä tarve varmistaa yhteisen kriisinratkaisumekanismin tehokkuus mahdollisimman nopeasti.

126 Edellä esitetyn perusteella yhdestäkään asian kannalta merkityksellisestä säädöstekstistä eikä etenkään täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 8 artiklan 2 kohdasta ei ilmene, että vuotta 2015 koskevat vakausmaksut olisivat ”ennakkomaksuja kriisinratkaisurahaston kahdeksalle ensimmäiselle toimintavuodelle”, kuten kantaja väittää, ja että ne olisi siten maksettava takaisin, kun laitos lakkaa kuulumasta asetuksen N:o 806/2014 soveltamisalaan.

127 Ei tosin ole poissuljettua, että esimerkiksi vuotta 2018 koskevan, laitoksen vuotuisen vakausmaksun laskennan tulos olisi vuotta 2015 koskevan vakausmaksun vähentämisen jälkeen negatiivinen, jolloin tätä vastaava summa olisi maksettava kyseiselle laitokselle. Kyseessä ei kuitenkaan ole kantajan tarkoittama takaisinmaksu, joka perustuu pro rata temporis -periaatteeseen. Kyse on nimittäin pelkästä matemaattisesta laskutoimituksesta, jolla määritetään asianomaisen laitoksen vuotuisen vakausmaksun määrä vuodelle 2018, ja tämä määrä voi olla negatiivinen, jos vuotta 2015 koskevan vakausmaksun vähennettävä osa on vuodelle 2018 laskettua vakausmaksua suurempi. Laitokselle maksettava määrä on siis tässä tilanteessa ainoastaan laskutoimituksen tulos. Vuotta 2018 koskevia ennakollisia vakausmaksuja kerättäessä kansallinen kriisinratkaisuviranomainen siirtää varsinaisesti osan muilta laitoksilta kerätyistä summista yhdelle tai useammalle laitokselle, jonka vuotuisen vakausmaksun määrä on vuotta 2015 koskevan vakausmaksun osuuden vähentämisen johdosta negatiivinen. Toisin kuin kantaja väittää, päätöksen SRB/ES/SRF/2018/03 40 kohta, jossa mainitaan nimenomaisesti tämä tilanne, ei näin ollen tue myöskään väitettä, jonka perusteella kantaja vaatii vuotta 2015 koskevan ennakollisen vakausmaksunsa osittaista takaisinmaksua. Tämä pätee myös päätöksen SRB/ES/SRF/2018/03 39 kohtaan edellä 98 kohdassa esitetyistä syistä.

128 Lisäksi vaikka kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset olisivat vahvistaneet vuotta 2015 koskevien vakausmaksujen määrän direktiivin 2014/59 mukaisesti, kyseisiä vakausmaksuja on pidettävä maksuina, jotka suoritetaan kriisinratkaisurahastoon samoin perustein kuin maksut, jotka kriisinratkaisuneuvosto vahvistaa asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan mukaisesti. Kuten edellä 117 kohdassa muistutetaan, kun kyseiset maksut on siirretty, ne sekoittuvat kriisinratkaisurahastossa yhteen. On siis katsottava, kuten kriisinratkaisuneuvosto tekee riidanalaisessa päätöksessä, että asiassa on sovellettava asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohtaa, jonka mukaan asianmukaisesti saatuja vakausmaksuja ei makseta takaisin.

129 Koska kantaja ei ole riitauttanut sitä, että se on maksanut asianmukaisesti vuotta 2015 koskevan ennakollisen vakausmaksunsa, asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan ja kaiken edellä esitetyn perusteella kriisinratkaisuneuvosto saattoi näin ollen katsoa, kuten se on tehnyt, ettei se pystynyt suorittamaan vaadittua takaisinmaksua.

c) Ratkaisuehdotus

130 Kantajan esittämien viiden ensimmäisen kanneperusteen tarkastelusta ilmenee, ettei kriisinratkaisuneuvosto ole tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan, ettei EKP:n suorittama laitoksen toimiluvan peruuttaminen vakausmaksukauden aikana anna kyseiselle laitokselle oikeutta ennakollisen vakausmaksun uudelleenlaskentaan pro rata temporis kyseiseltä kaudelta, eikä tehdessään tämän perusteella siten päätöksen olla maksamatta kantajalle takaisin osaa määrästä, jonka kantaja on maksanut vuotta 2018 koskevana ennakollisena vakausmaksuna. Kriisinratkaisuneuvosto ei ole tehnyt oikeudellista virhettä myöskään katsoessaan, ettei EKP:n suorittama laitoksen toimiluvan peruuttaminen alkuvaiheen aikana antanut kyseiselle laitokselle oikeutta vuotta 2015 koskevasta ennakollisesta vakausmaksusta jäljellä olevan osan takaisinmaksuun.

131 Kantajan esittämät viisi ensimmäistä kanneperustetta on näin ollen hylättävä.

3. Kuudes kanneperuste, joka koskee oikeusvarmuuden periaatteen ja luottamuksensuojan periaatteen loukkaamista

132 Kantaja väittää kuudennen kanneperusteen yhteydessä, että oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteiden mukaisesti kriisinratkaisuneuvosto voi vaatia laitoksilta maksua vain sillä edellytyksellä, että lainsäädännössä säädetään selkeästi tällaisesta maksuvelvoitteesta. Sitä paitsi yhdessäkään säännöksessä ei säädetä nimenomaisesti, että vakausmaksut voidaan pitää, jos yhteisö lakkaa olemasta valvonnan alainen laitos vakausmaksukauden aikana. Puolueeton ja objektiivinen tarkkailija ei odottaisi, että vakausmaksut pidettäisiin tällä tavoin. Kantaja arvostelee siis kriisinratkaisuneuvostoa siitä, ettei tämä ole missään vaiheessa ilmoittanut asianomaisille laitoksille kyseisen lainsäädännön tulkinnastaan.

133 Kriisinratkaisuneuvosto, jota komissio tukee, kiistää nämä väitteet.

134 On syytä muistuttaa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan oikeusvarmuuden periaate edellyttää, että säännösten on oltava selviä ja täsmällisiä, jotta yksityiset voivat ilman epävarmuutta saada tiedon oikeuksistaan ja velvollisuuksistaan, ja että niiden soveltaminen on

yksityisten ennakoitavissa (ks. vastaavasti tuomio 14.4.2005, Belgia v. komissio, C-110/03, EU:C:2005:223, 30 kohta, ja tuomio 12.12.2013, Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation, C-362/12, EU:C:2013:834, 44 kohta).

135 Lisäksi oikeus vedota luottamuksensuojan periaatteeseen edellyttää kolmen edellytyksen täyttymistä. Hallintoelimen on ensiksikin täytynyt antaa asianomaiselle täsmällisiä, ehdottomia ja yhtäpitäviä vakuutteluja, jotka on antanut toimivaltainen ja luotettava taho. Näiden vakuuttelujen on toiseksi oltava sellaisia, että ne saavat aikaan perustellun odotuksen sen henkilön mielessä, jolle ne on osoitettu. Vakuuttelujen täytyy kolmanneksi olla sovellettavien normien mukaisia (ks. tuomio 9.9.2011, Deltakin v. komissio, T-12/06, EU:T:2011:441, 190 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

136 Asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan mukaan asianmukaisesti saatuja vakausmaksuja ei makseta takaisin. Tämä säännös on selkeä ja täsmällinen, eikä siihen sisälly mitään poikkeuksia tai lievennyksiä. Se seikka, ettei siinä täsmennetä sen soveltamisalaa, osoittaa sen olevan yleisesti sovellettava. Sen avulla yksityiset voivat siis ilman epävarmuutta saada tiedon oikeuksistaan ja velvollisuuksistaan ja sen soveltaminen on yksityisten ennakoitavissa.

137 Toisin kuin kantaja väittää, kriisinratkaisuneuvoston päätös olla maksamatta sille takaisin asianmukaisesti maksettuja ennakollisia vakausmaksuja ei ole ollut edellä esitettyjen seikkojen perusteella ennakoimatonta. Kriisinratkaisuneuvostoa ei siis voida arvostella siitä, ettei se ole ilmoittanut etukäteen asianomaisille laitoksille asian kannalta merkityksellisten säännösten tulkinnastaan vuodelta 2015 maksettujen vakausmaksujen tai jokaiselta alkuvaiheen vuodelta maksettujen vakausmaksujen osalta.

138 Lisäksi pelkästään se, ettei asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdassa täsmennetä nimenomaisesti, että sitä sovelletaan kantajan yksittäistapauksessa, ei ole oikeuskäytännössä tarkoitettu hallintoviranomaisen antama täsmällinen vakuuttelu, joka voi synnyttää perustellun odotuksen siitä, että kantajan vakausmaksut maksettaisiin takaisin. Päätöksen SRB/ES/SRF/2018/03 tarkastelun perusteella voidaan todeta samoin, ettei kriisinratkaisuneuvosto ole myöntänyt, että ennakolliset vakausmaksut voidaan maksaa takaisin, toisin kuin kantaja väittää. Vaikka kriisinratkaisuneuvosto olisi näin tehnyt, olisi tämä ollut vastoin sovellettavia oikeusnormeja, eikä kantaja voisi siten vedota luottamuksensuojan periaatteeseen.

139 Oikeusvarmuuden periaatteen ja luottamuksensuojan periaatteen loukkaamista koskeva kuudes kanneperuste on näin ollen hylättävä.

4. Seitsemäs kanneperuste, joka koskee suhteellisuusperiaatteen loukkaamista

140 Kantaja väittää yleisesti, että kaikki muut toimenpiteet, paitsi ennakollisina vakausmaksuina maksettujen summien maksaminen takaisin pro rata temporis laitokselle, jonka toimilupa on peruutettu, ovat suhteettomia. Se katsoo erityisesti, että vakausmaksujen määrän on oltava oikeasuhteinen asianomaiseen laitokseen liittyviin riskeihin nähden. Kantaja ottaa esille kaksi tilannetta: yhtäältä kriisinratkaisuneuvosto pitää itsellään laitoksen vuotuisen vakausmaksun kokonaisuudessaan, vaikka laitos menettäisi laitoksen asemansa vuoden ensimmäisen kuukauden tai vuoden ensimmäisen päivän jälkeen, ja toisaalta kriisinratkaisuneuvosto saa lähes kaksi kertaa suuremmat vakausmaksut, koska laitos, joka siirtää toimintonsa toiselle yhteisölle vuoden alussa, menettää tämän vuoksi laitoksen asemansa, mutta kyseisestä toisesta yhteisöstä tulee laitos. Lisäksi kantajan mukaan näin suuren rasituksen aiheuttaminen laitoksille, jotka voivat joutua

maksukyvyttömyysmenettelyyn, eli laitoksille, joiden osalta kriisinratkaisuneuvosto on päättänyt olla toteuttamatta kriisinratkaisutoimenpidettä, pahentaa niiden konkurssista aiheutuvia haitallisia seurauksia.

141 Kriisinratkaisuneuvosto, jota komissio tukee, kiistää nämä väitteet.

142 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin oikeuden yleisiin oikeusperiaatteisiin kuuluva suhteellisuusperiaate edellyttää, että kyseessä olevan säännöstön legitiimit tavoitteet ovat toteutettavissa unionin toimielinten toimilla ja että toimilla ei ylitetä niitä rajoja, jotka johtuvat siitä, mikä on tarpeellista kyseisten tavoitteiden toteuttamiseksi, eli silloin, kun on mahdollista valita usean tarkoituksenmukaisen toimenpiteen välillä, on valittava vähiten rajoittava, eivätkä toimenpiteistä aiheutuvat haitat saa olla liian suuria tavoiteltuihin päämääriin nähden (ks. tuomio 4.5.2016, Philip Morris Brands ym., C-547/14, EU:C:2016:325, 165 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

143 On muistettava, että ennakollisten vakausmaksujen keräämisellä vuosittain luottolaitoksilta asetuksessa N:o 806/2014 säädetyn mukaisesti pyritään huolehtimaan siitä, että kahdeksan vuoden alkuvaiheen päättyessä kriisinratkaisurahaston käytettävissä olevien varojen määrä on vähintään 1 prosentti kaikissa osallistuvissa jäsenvaltioissa toimiluvan saaneiden kaikkien luottolaitosten suojattujen talletusten määrästä.

144 Kuten unionin tuomioistuin on tuonut esille, ennakolliset vakausmaksut ”suunnitellaan”: ne lasketaan joka vuosi tukeutumalla kirjanpitotietoihin viimeisimmästä hyväksytystä ja vahvistetusta tilinpäätöksestä, joka on saatavissa ennen rahoitusosuuskautta edeltävän vuoden joulukuun 31. päivää, ja ne peritään vakausmaksua koskevaa kalenterivuotta varten (tuomio 14.11.2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, 63 kohta). Ainoa poikkeus koskee uusia laitoksia, joita valvotaan ainoastaan osan rahoitusosuuskautta. Tässä tapauksessa osittainen rahoitusosuus peritään seuraavan rahoitusosuuden kalenterivuonna kyseiseltä vuodelta perittävän rahoitusosuuden lisäksi (delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 1 kohta).

145 Mitä tulee siihen, onko riidanalainen päätös välttämätön tavoitellun legitiimin tavoitteen saavuttamiseksi, on todettava, että kriisinratkaisurahaston varojen tietty vakaus on olennaista, jotta varoja voidaan kasvattaa asteittain niin, että 1 prosentin osuus talletuksista on saavutettu alkuvaiheen päättyessä. Jos kriisinratkaisuneuvoston olisi otettava huomioon laitosten oikeudellisen ja taloudellisen tilanteen muuttuminen varainhoitovuoden aikana ja suoritettava takaisinmaksuja seuraavaa maksua koskevan kalenterivuoden aikana, kriisinratkaisurahaston olisi vaikea saavuttaa asetuksessa N:o 806/2014 asetettua tavoitetasoa. Unionin tuomioistuin on sitä paitsi korostanut, että kriisinratkaisuviranomaisten suorittamaa vuotuisten vakausmaksujen laskentaa on helpotettava sen tavoitteen saavuttamiseksi, johon direktiivillä 2014/59, asetuksella N:o 806/2014 ja delegoidulla asetuksella 2015/63 pyritään (tuomio 14.11.2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, 44 ja 45 kohta). Riidanalainen päätös on siis tavoitellun legitiimin tavoitteen kannalta välttämätön.

146 Siitä, eikö riidanalaisella päätöksellä ylitetä sitä, mikä on välttämätöntä kyseisen legitiimin tavoitteen toteutumisen kannalta, on asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan ja delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdan suhteen todettava, ettei ollut olemassa vaihtoehtoa, jonka avulla kyseinen päämäärä olisi voitu tavoittaa vähemmän rajoittavalla tavalla. Sitä paitsi kantajan ehdottaman kaltainen vakausmaksun oikaiseminen tilanteessa, jossa laitoksen toimilupa

peruutetaan vuoden aikana, ei ole yhtä tehokas keino edellä 143 kohdassa esitetyn tavoitteen saavuttamiseksi, koska se estää kriisinratkaisurahastoa saamasta tarvittavaa vakautta niin, että rahaston varat saataisiin nostettua asteittain vaaditulle tasolle.

147 Lisäksi on huomautettava, ettei asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdassa eikä delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdassa anneta mahdollisuutta asianmukaisesti suoritettujen maksujen takaisinmaksuun tai jätetä tämän suhteen harkinnanvaraa. Kantaja ei kuitenkaan esitä mitään kyseisiin säännöksiin liittyvää lainvastaisuusväitettä.

148 Näissä olosuhteissa on katsottava, ettei riidanalainen päätös ole suhteeton, koska sillä ei ylitetä sitä, mikä on välttämätöntä kyseisen lainsäädännön legitiimien tavoitteiden saavuttamiseksi.

149 Tätä päätelmää ei voida kyseenalaistaa kantajan esittämillä muilla perusteluilla.

150 Väitteistä, jotka koskevat pakollisten vakausmaksujen ja kriisinratkaisurahastosta katettujen riskien vastaavuussuhdetta, on todettava, että lainsäädännössä otetaan huomioon laitoksen toimintaan liittyvä riski vakausmaksun määrää laskettaessa (asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 2 kohta), mutta siinä ei kuitenkaan vahvisteta yhteyttä kyseisen määrän ja niiden kuukausien lukumäärän välillä, joina asianomainen riski kohdistuu järjestelmään, lukuun ottamatta vastikään valvonnan alaisuuteen tullutta laitosta. Kantajan tältä osin esittämät väitteet on siis hylättävä.

151 Kantajan väittämästä tilanteesta, jossa kriisinratkaisuneuvosto pitää laitoksen vuotuisen vakausmaksun kokonaisuudessaan itsellään, vaikka laitos menettää laitoksen asemansa vuoden ensimmäisen kuukauden tai ensimmäisen päivän jälkeen, on todettava, että käsiteltävässä asiassa päätös SRB/ES/SRF/2018/03 tehtiin 12.4.2018, että Finanšu un kapitāla tirgus komisija ilmoitti kantajalle tämän vakausmaksun määrän 27.4.2018 ja että kantajan toimilupa peruutettiin 11.7.2018. Kantajan väittämä tilanne on siis puhtaasti hypoteettinen, eikä sitä voida tarkastella käsiteltävän asian tietojen kannalta. Väite on näin ollen hylättävä.

152 Kantajan väittämästä tilanteesta, jossa kriisinratkaisuneuvosto saa lähes kaksi kertaa suuremmat vakausmaksut sen vuoksi, että laitos on siirtänyt toimintansa toiselle yhteisölle vuoden alussa, minkä seurauksena kyseinen laitos on menettänyt laitoksen asemansa ja kyseisestä toisesta yhteisöstä on tullut sitten laitos, on todettava, ettei tätä väitettä ole perusteltu riittävällä tavalla, niin että unionin yleinen tuomioistuin voisi ottaa siihen kantaa. Kantaja nimittäin mainitsee kyseisen hypoteettiseksi luonnehtimansa tilanteen kannekirjelmän 23 kohdassa esittämättä kuitenkaan, millä tavalla tilanne on merkityksellinen käsiteltävän oikeusriidan ratkaisemisen kannalta. Delegoidun asetuksen 2015/63 14 artiklan 1 ja 4 kohdan mukaisesti ennakollisten vakausmaksujen laskenta perustuu edeltävää tilikautta koskeviin tietoihin; toisin sanoen yhteisölle, josta tulee laitos vuonna 2018, lasketaan vakausmaksu vuoden 2017 perusteella. Kantaja ei esitä etenkään vastauksessaan mitään todistetta, josta saataisiin selville, otetaanko kantajan esimerkissä huomioon kyseinen artikla tai muita tällaisessa tilanteessa mahdollisesti sovellettavia säännöksiä. Väite ei täytä työjärjestyksen 76 artiklassa mainittuja vähimmäisvaatimuksia, joten se on jätettävä tutkimatta, koska sitä ei ole täsmennetty.

153 Kantajan väitteistä, jotka koskevat riidanalaisen päätöksen haitallisia seurauksia laitoksille, jotka saattavat joutua maksukyvyttömyysmenettelyyn, on todettava, että nämä väitteet perustuvat siihen ajatukseen, että asianomaiselta yhteisöltä riistetään varoja, jos takaisinmaksua ei tapahdu. Ennakolliset vakausmaksut eivät kuitenkaan ole ”ennakkomaksuja” eikä laitoksen toimiluvan

menettäminen vakausmaksuvuoden aikana anna laitokselle oikeutta vuotuisen vakausmaksun takaisinmaksuun, joten kantaja ei ole osoittanut, että olemassa on varoja, jotka yhteisöltä voitaisiin riistää. Väitteet on näin ollen hylättävä.

154 Edellä esitetyn perusteella seitsemäs kanneperuste, joka koskee suhteellisuusperiaatteen loukkaamista, on hylättävä.

5. Kymmenes kanneperuste, joka koskee perusoikeuskirjan 16 ja 17 artiklan rikkomista

155 Kantaja väittää kymmenennessä kanneperusteessaan, että sen ”käyttämättömiin ennakollisiin vakausmaksuihin” liittyvät oikeudet muodostavat omistusoikeuden samalla perusteella kuin keskuspankissa säilytettävät kassavarat. Tämä on kantajan mukaan erityisen ilmeistä kriisinratkaisurahaston olemassaolon kahdeksan ensimmäisen vuoden ajalta suoritettavien ennakollisten vakausmaksujen kohdalla. Kantaja väittää, että sen omistusoikeuden epäämisestä ei ole säädetty laissa eikä se ole oikeutettua yleisen edun nimissä. Kriisinratkaisuneuvosto ei ole tarjonnut myöskään minkään tyyppistä korvausta. Lisäksi se, että kriisinratkaisuneuvosto pitää maksetut vakausmaksut kokonaisuudessaan itsellään, vaikka laitos menettää toimilupansa, rajoittaa kantajan elinkeinovapautta, mistä ei ole säädetty laissa.

156 Kriisinratkaisuneuvosto, jota komissio tukee, kiistää nämä väitteet.

157 Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 16 artiklan mukaan ”elinkeinovapaus tunnustetaan [unionin] oikeuden sekä kansallisten lainsäädäntöjen ja käytäntöjen mukaisesti”.

158 Perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdan ja 52 artiklan 1 kohdan mukaan keneltäkään ei saa riistää hänen omaisuuttaan muutoin kuin yleisen edun sitä vaatiessa laissa säädetyissä tapauksissa ja laissa säädettyjen ehtojen mukaisesti ja siten, että hänelle suoritetaan kohtuullisessa ajassa oikeudenmukainen korvaus omaisuuden menetyksestä.

159 Oikeuskäytännön mukaan perusoikeudet ja erityisesti elinkeinovapaus ja omaisuudensuoja eivät ole ehdottomia ja niiden käyttöä voidaan rajoittaa unionin yleisen edun mukaisten tavoitteiden saavuttamiseksi, kunhan tällaiset rajoitukset tosiasiassa palvelevat yleisen edun mukaisia tavoitteita eikä niillä puututa perusoikeuksiin tavoitellun päämäärän kannalta suhteettomasti ja tavalla, jolla loukattaisiin näin suojattujen oikeuksien keskeistä sisältöä (ks. tuomio 28.3.2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, 148 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

160 Kyseisen oikeuden laajuuden määrittelemistä varten perusoikeuskirjan 52 artiklan 3 kohdan perusteella on otettava huomioon Roomassa 4.11.1950 tehdyn ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamista koskevan eurooppalaisen yleissopimuksen (jäljempänä Euroopan ihmisoikeussopimus) ensimmäisen lisäpöytäkirjan 1 artikla (ks. vastaavasti tuomio 3.9.2008, Kadi ja Al Barakaat International Foundation v. neuvosto ja komissio, C-402/05 P ja C-415/05 P, EU:C:2008:461, 356 kohta).

161 Euroopan ihmisoikeussopimuksen ensimmäisen lisäpöytäkirjan 1 artiklassa määrätään tältä osin seuraavaa:

”Jokaisella luonnollisella tai oikeushenkilöllä on oikeus nauttia rauhassa omaisuudestaan. Keneltäkään ei saa riistää hänen omaisuuttaan paitsi julkisen edun nimissä ja laissa määrättyjen ehtojen sekä kansainvälisen oikeuden yleisten periaatteiden mukaisesti.

Edellä olevat määräykset eivät kuitenkaan saa millään tavoin heikentää valtioiden oikeutta saattaa voimaan lakeja, jotka ne katsovat välttämättömiksi omaisuuden käytön valvomiseksi yleisen edun nimissä tai taatakseen verojen tai muiden maksujen tai sakkojen maksamisen.”

162 Käsiteltävässä asiassa on tuotava esille, että kyseiset vakausmaksut ovat puuttumista Euroopan ihmisoikeussopimuksen ensimmäisen lisäpöytäkirjan 1 artiklan ensimmäisessä kappaleessa vahvistettuun oikeuteen, koska niillä riistetään asianomaiselta laitokselta osa tämän omaisuudesta eli laitoksen maksama määrä. Tällainen oikeuteen puuttuminen on oikeutettua kyseisen artiklan toisen kappaleen perusteella, sillä siinä määrätään nimenomaisesti poikkeamisesta verojen tai muiden maksujen maksamisen takaamiseksi (ks. vastaavasti Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 13.1.2004, Orion Břeclav s.r.o. v. Tšekin tasavalta, CE:ECHR:2004:0113DEC004378398).

163 Näin ollen on tarkistettava, onko riidanalainen päätös kyseessä olevan lainsäädännön mukainen, palveleeko kantajan omistusoikeuteen puuttuminen tosiasiallisesti yleisen edun mukaista tavoitetta ja onko kyseinen puuttuminen tavoitellun päämäärän kannalta suhteeton toimi, jota ei voida hyväksyä ja jolla loukattaisiin omistusoikeuden keskeistä sisältöä.

164 Edellä 58–131 kohdasta ilmenee ensinnäkin, että kriisinratkaisuneuvosto on soveltanut asianmukaisesti asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohtaa ja delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohtaa. Riidanalainen päätös on siis asian kannalta merkityksellisen lainsäädännön mukainen.

165 Edellä 143–148 kohdasta ilmenee, että päätös olla maksamatta kantajalle takaisin osaa sen suorittamista vakausmaksuista toimiluvan peruuttamisesta huolimatta palvelee tosiasiallisesti yleisen edun mukaisia tavoitteita eikä ole tavoitellun päämäärän kannalta suhteeton. Näin ollen on katsottava, ettei kyseinen päätös ole tavoitellun päämäärän kannalta suhteeton toimi, jota ei voitaisi hyväksyä ja joka loukkaisi kantajan omistusoikeuden keskeistä sisältöä. Näistä samoista syistä kyseinen päätös ei loukkaa kantajan elinkeinovapauden keskeistä sisältöä.

166 Omistusoikeuden ja elinkeinovapauden väitettyä loukkaamista ei siis ole näytetty toteen.

167 Edellä esitetyn perusteella kymmenes kanneperuste, joka koskee perusoikeuskirjan 16 ja 17 artiklan rikkomista, on hylättävä.

6. Kahdeksas ja yhdeksäs kanneperuste, jotka koskevat nemo auditur propriam turpitudinem allegans -periaatteen loukkaamista sekä ristiriitaisesti toimimista koskevan kiellon rikkomista

168 Kantaja katsoo kahdeksannessa kanneperusteessaan, että kriisinratkaisuneuvosto on loukannut nemo auditur propriam turpitudinem allegans -periaatetta, jonka mukaan kukaan ei voi vedota omaan lainvastaiseen menettelyynsä. Se väittää erityisesti, että kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti 23.2.2018 julkisesti, että kantaja ja sen luxemburgilainen tytäryhtiö oli likvidoitava. Tämän ilmoituksen jälkeen kantajan osakkaiden oli pakko käynnistää vapaaehtoinen likvidaatiomenettely. Vapaaehtoinen likvidaatiomenettely johti sitten siihen, että EKP peruutti kantajan toimiluvan. Kriisinratkaisuneuvosto on näin ollen yhtäältä riistänyt kantajalta hyödyn, joka aiheutui kriisinratkaisurahastoon ohjatusta kantajan vuotta 2018 koskevasta ennakollisesta vakausmaksusta. Toisaalta kriisinratkaisuneuvosto oli saanut edun siitä, että se oli saanut vakausmaksun, vaikka kyseistä maksua vastaava riski oli poistunut kantajan likvidaation vuoksi. Kieltäytyessään maksamasta kantajan ennakollista vakausmaksua takaisin

kriisinratkaisuneuvosto pyrki pitämään perusteettoman edun itsellään. Kantaja väittää yhdeksännen kanneperusteen yhteydessä niin ikään, että kriisinratkaisuneuvosto toimi ristiriitaisesti ja mielivaltaisesti määrätessään kantajan likvidaatioon ja pitäessään samalla kantajan vakausmaksun itsellään.

169 Kriisinratkaisuneuvosto, jota komissio tukee, kiistää nämä väitteet.

170 Yhtäältä nemo auditur propriam turpitudinem allegans -periaatteeseen vetoaminen edellyttää lisäksi, että kriisinratkaisuneuvoston osoitetaan menetelleen virheellisesti. Viiden ensimmäisen kanneperusteen tarkastelusta ilmenee, että kriisinratkaisuneuvosto on soveltanut asianmukaisesti asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohtaa ja delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohtaa. Tässä tapauksessa sen ei siis voida moittia toimineen millään tavalla virheellisesti.

171 Kriisinratkaisuneuvoston 23.2.2018 tekemä päätös olla hyväksymättä kriisinratkaisumääräystä ja kriisinratkaisuneuvoston mahdollinen vastuu kantajan osakkaiden käynnistämästä vapaaehtoisesta likvidaatiomenettelystä eivät ole nyt käsiteltävän kanteen kohteena eikä niitä voida siten käyttää väitetyn virheellisen menettelyn perusteena.

172 Toisaalta on todettava, että kriisinratkaisuneuvoston väitetysti ristiriitaista toimintaa koskeva kanneperuste perustuu kriisinratkaisuneuvoston 23.2.2018 tekemään päätökseen olla hyväksymättä kriisinratkaisumääräystä sekä kysymykseen siitä, onko kriisinratkaisuneuvosto vastuussa kantajan osakkaiden käynnistämästä vapaaehtoisesta likvidaatiomenettelystä. Tällainen kanneperuste, jolla ei pyritä kyseenalaistamaan riidanalaisen päätöksen laillisuutta, on kuitenkin tehoton, ja se on hylättävä.

173 Näin ollen kahdeksas ja yhdeksäs kanneperuste on hylättävä.

7. Riidanalaisen päätöksen riittämättömät perustelut

174 Kantaja väittää 29.6.2020 toimittamiensa huomautusten 92 kohdassa, ettei kriisinratkaisuneuvosto ole perustellut riidanalaista päätöstä riittävästi. Kantaja katsoo kriisinratkaisuneuvoston vain väittäneen kyseisessä päätöksessä, ettei kriisinratkaisurahastoon ohjattuja vakausmaksuja ole maksettu koskaan takaisin, antamatta uskottavaa selitystä sille, miksi se kieltäytyi suorittamasta uutta laskentaa ja myöntämästä vaadittua takaisinmaksua. Kantaja korostaa, ettei kriisinratkaisuneuvosto ole esittänyt päätöksessään syitä, joiden vuoksi ”vuotta 2015 koskevat ennakolliset vakausmaksut voitiin maksaa takaisin, jos alkuvaiheen aikana oli maksettava pieniä lisämääriä, mutta niitä ei maksettaisi takaisin, jos mitään muuta määrää ei tulisi maksettavaksi”.

175 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perustelujen puuttumista tai riittämättömyyttä koskeva kanneperuste on oikeusjärjestyksen perusteisiin pohjautuva peruste, johon asianosaiset voivat vedota missä tahansa oikeudenkäynnin vaiheessa (määräys 25.7.2000, RJB Mining v. komissio, T-110/98, EU:T:2000:199, 46 kohta; ks. vastaavasti myös tuomio 20.2.1997, komissio v. Daffix, C-166/95 P, EU:C:1997:73, 23–25 kohta). Tarkasteltava kanneperuste voidaan näin ollen ottaa tutkittavaksi.

176 Lisäksi on muistettava, että SEUT 296 artiklassa määrättyjen perustelujen on oltava kyseessä olevan toimenpiteen luonteen mukaisia ja niissä on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmaistava unionin toimielimen toimenpiteen perustelut siten, että henkilöille, joita toimenpide koskee, selviävät sen syyt, ja siten, että toimivaltainen tuomioistuin voi valvoa toimenpiteen laillisuutta. Perusteluissa ei

tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia yksityiskohtia, sillä tutkittaessa sitä, täyttävätkö toimen perustelut SEUT 296 artiklan vaatimukset, on otettava huomioon toimen sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt (tuomio 2.4.1998, komissio v. Sytraval ja Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 63 kohta ja tuomio 8.5.2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. EKP, C-450/17 P, EU:C:2019:372, 87 kohta).

177 Perustelujen ei siis tarvitse olla tyhjentäviä, vaan ne on katsottava riittäviksi silloin, kun niissä esitetään sellaiset tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joilla on olennainen merkitys päätöksen systematiikan kannalta (ks. vastaavasti tuomio 10.7.2008, Bertelsmann ja Sony Corporation of America v. Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 169 kohta ja tuomio 3.3.2010, Freistaat Sachsen v. komissio, T-102/07 ja T-120/07, EU:T:2010:62, 180 kohta).

178 Edellä 13 kohdassa esitetystä riidanalaisen päätöksen kuvauksesta ilmenee, että käsiteltävässä asiassa kriisinratkaisuneuvosto on täsmentänyt ne tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joilla on olennainen merkitys. Kantaja saa riidanalaisesta päätöksestä yhtäältä selville tehdyn päätöksen perustelut, niin että se voi puolustaa oikeuksiaan, ja toisaalta unionin tuomioistuin pystyy tutkimaan kyseisen päätöksen laillisuuden. Kantaja on nimittäin voinut riitauttaa riidanalaiseen päätökseen sisältyvien arviointien perusteltavuuden arvostelemalla kriisinratkaisuneuvostoa muun muassa asetuksen N:o 806/2014 70 artiklan 4 kohdan tulkinnasta ja delegoidun asetuksen 2015/63 12 artiklan 2 kohdan soveltamisesta kantajan tilanteeseen, kuten kannekirjelmästä ilmenee. Lisäksi, kuten edellä esitetystä kannekirjelmässä esitettyjen kanneperusteiden tarkastelusta ilmenee, unionin yleinen tuomioistuin on pystynyt ottamaan kantaa kyseisiin väitteisiin ja tutkimaan riidanalaisen päätöksen. Kantaja väittää siis virheellisesti, että kyseisen päätöksen perustelut ovat riittämättömät.

179 Kriisinratkaisuneuvostoa ei voida moittia siitä, ettei se ole esittänyt päätöksessään syitä, joiden vuoksi ”vuotta 2015 koskevat ennakolliset vakausmaksut voitiin maksaa takaisin, jos alkuvaiheen aikana olisi maksettava pieniä lisämääriä, mutta niitä ei maksettaisi takaisin, jos muita määriä ei tulisi maksettavaksi”. Kriisinratkaisuneuvosto on nimittäin selvittänyt päätöksessään selvästi syyt, joiden vuoksi se ei voinut täyttää kantajan vaatimuksia, kuten edellä 13 kohdan tarkastelusta ilmenee. Lisäksi edellä esitetystä viiden ensimmäisen kanneperusteen tarkastelusta ilmenee, toisin kuin kantaja väittää, ettei kriisinratkaisuneuvosto ole todennut missään vaiheessa, että ”vuotta 2015 koskevat vakausmaksut voitiin maksaa takaisin”, vaan kriisinratkaisuneuvosto on tuonut esille, että ne voitiin vähentää laitoksen maksettavaksi tulevasta määrästä täytäntöönpanoasetuksen 2015/81 8 artiklan 2 kohdan mukaisesti. Kyseinen kantajan väite on näin ollen hylättävä.

180 Kaiken edellä esitetyn perusteella riidanalaisen päätöksen riittämättömiä perusteluja koskeva kanneperuste on siis hylättävä, ja näin kanne on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

181 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut kriisinratkaisuneuvoston vaatimusten mukaisesti.

182 Työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaisesti komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kymmenes jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) ABLV Bank AS velvoitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan sekä korvaamaan yhteisen kriisinratkaisuneuvoston (SRB) oikeudenkäyntikulut.

3) Euroopan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Papasavvas Kornezov Buttigieg

Kowalik-Bańczyk Hesse

Julistettiin Luxemburgissa 20 päivänä tammikuuta 2021.

Allekirjoitukset